

GLASILO
POŽEŠKE BISKUPIJE

Zajedništvo

POŽEGA, PROSINAC 2011. ■ GODIŠTE V ■ BROJ 30 ■ CIJENA: 5 kn ■ ISSN 1846-4076

4

DOGAĐAJNICA

Održan Međunarodni znanstveni skup
o Voćinu, crkvi i Svetišu

Spomen dvadesete obljetnice
voćinskih stradanja

Prvi spomendan bl. Jule Ivanišević

Predstavljen biskupijski projekt
evangelizacije

Bolja Hrvatska može se događati
samo ako mi postanemo bolji

17

NAŠ RAZGOVOR

Msgr. Vjekoslav Marić:

Svećenik mora umrijeti od svećeničkih napora,
nijedna druga smrt nije ga dostojna

17

ŽIVOT MLADIH

Slaviti Boga pjesmom milosni je trenutak
Ministrantske subote u požeškom Kolegiju

19

IZ NAŠEG CARITASA

Krizmanici župe Skenderovci
pomažu Caritasovim volonterima

Djeca i bake u zajedničkoj akciji za siromašne

20

ŽUPNI SLIKOPIS

Župa Svih Svetih u Požeškim Sesvetama

23

KULTURA

U Požegi otvorena izložba
»Ulomci voćinske sakralne baštine«

Sretan Božić!

Od srca vam čestitam Božić riječima nebeskoga glasnika upućenih pastirima:
*Ne bojte se! Evo, javljam Vam blagovijest, veliku radost za sav narod!
Danas vam se u Davidovu gradu rodio Spasitelj – Krist, Gospodin.*

(Lk 2,10-11)

(iz božićne poruke biskupa Antuna)

Javljam vam veliku radost za sav narod

(usp. Lk 2,10)

*Časna braćo svećenici i đakoni,
poštovani redovnici i redovnice,
bogoslovi, sjemeništari i vjeroučitelji,
dragi Kristovi vjernici!*

Od srca vam čestitam Božić riječima nebeskoga glasnika upućenih pastirima:
Ne bojte se! Evo, javljam Vam blagovijest, veliku radost za sav narod!
Danas vam se u Davidovu gradu rodio Spasitelj – Krist, Gospodin.

(Lk 2,10-11)

1 Hrvatski pesimizam

Dva dana prije izbora zastupnika za Hrvatski sabor, u petak 2. prosinca 2011., drugi program njemačke televizije (ZDF) u dnevniku u 19,00 sati (Heute) prikazao je kratku reportažu o Hrvatskoj. U njoj je rečeno da naša država nije daleko od sloma zbog prezaduženosti, lošega gospodarstva, velike korupcije, te da je čak ni uspješan turizam ne može izvući iz krize. Na kraju je dodano da su Hrvati po nekim istraživanjima jedan od najpesimističnijih europskih naroda. Nije me to ostavilo ravnodušnim, osobito posljednja tvrdnja. Duboko sam svjestan gospodarske krize u Hrvatskoj. Dobro mi je poznata težina stanja u kojemu se nalaze ljudi bez radnoga mjesta, umirovljenici i siromašni, te da ne postoje brza rješenja za gospodarski oporavak jer je on povezan s nezavidnom gospodarskom situacijom u Europi i svijetu. No, teško mogu prihvatiti misao da su Hrvati pesimističan narod.

Uvjeran sam da je ta televizijska tvrdnja izvedena iz analize gospodarskoga stanja i da se pesimističnost Hrvata procjenjivala u odnosu na gospodarstvo, a ne na cjelovitost života. Naime, poznajem brojne vjernike u Hrvatskoj koji svoje nade i smisao postojanja ne oslanjaju na imanjanje ili na ljudska postignuća – nego ga trajno utemeljuju u Bogu – živeći svoj optimizam s pokrićem ukorijenjenim u ljubavi kojom je Isus na križu pobijedio smrt. Ipak, ne želim olako u stranu sta-

viti pitanje hrvatskoga pesimizma. On je kod određenoga broja građana posljedica upornoga nastojanja da se gospodarstvo u našoj javnosti predstavi kao jedini problem, uz istovremenu sugestiju kako će se njegovim rješenjem doseći društveno stanje u kojem će čovjek postati sretnim bićem. Pokatkad se tek usputno, vezano za korupciju u gospodarstvu, čuje pitanje o moralnome problemu, tj. o duhovnome stanju pojedinoga čovjeka koji društveni život čini ljudskim ili neljudskim. Upravo tu leže prava pitanja naše sreće ili nesreće. Gospodarstvo zahtijeva primjerenu osjetljivost zbog njegova velikoga socijalnoga značenja, ali naše nam iskustvo kazuje da je čovjek daleko više od njegova vlastita materijalnoga stanja. On čezne za srećom koja nadilazi tu razinu.

2 Čeznja za radošću i srećom

Svim je ljudima zajedničko što žele biti sretni. Ustav Sjedinjenih Američkih Država potragu za srećom ubraja među temeljna ljudska prava. No, ostaje mučna činjenica da je malo uistinu sretnih. Čeznemo za nečim što na zemlji nije u punini dohvatljivo, a mjeru toga poznajemo jer nas je Bog stvorio kao osobe koje samo ljubav može ispuniti i usrećiti. Čini se da je jedan od glavnih problema glede sreće u tome što čovjek zbog ranjenosti zlom i sebičnošću, lako promijeni smjer kojim mu je ići kako bi došao k cilju. Objava nas uvjerava »Bog je ljubav«,

»Bog je sreća«, no, mnogi su preokrenuli te tvrdnje u »ljubav je bog«, »sreća je bog« i tako dopustili da se naša mala i ograničena ljudska iskustva sreće i ljubavi pretvore u svojevrzne idole. O takvoj vrsti sreće pjeva i finale Beethovenove Devete simfonije, koju je Europska unija uzela za svoju himnu. U njoj sreća nije stvarnost koju bi mogli doseći svi, nego samo odabrani. Njegov »Freude, Freude – radost, radost« tek je vapaj za srećom.

3 Božićna velika radost za sav narod

U našoj sadašnjoj situaciji, anđeoski proglas Isusova rođenja označen kao događaj *velike radosti za sav narod* (usp. Lk 2,10), predstavlja pravi izazov. Iznova smo pred paradoksom objave: u siromaštvu betlehemske štalice na rubu onodobnih uljudbenih događanja, u krhkosti ljudskoga tijela i u nepoželjnim okolnostima – očituje se Bog koji usrećuje. Anđeli potiču siromašne pastire da pođu novorođenom siromahu i da se u susretu s njime – obogate. Već je pri rođenju Isus predstavljen kao osoba koja nije imovinski zanimljiva i obećavajuća, nego je duhom moćna cjelovito uvesti čovjeka u stanje koje nazivamo radošću ili srećom. Nitko se kao Isus nije usudio uvjeravati ljude da je Bog biće punine radosti i toliko jasno tumačiti svoj program poslanja: »Da moja radost bude u vama« i »da vaša radost bude potpuna« (Iv 15,11), te da njegovi učenici u svijetu označenomu zlom, »imaju puninu moje radosti u sebi« (Iv 17,13). Nadalje, Isus jamči svojim učenicima: »Ali žalost će se vaša okrenuti u radost« (Iv 16,20), i »radosti vaše nitko vam oteti neće« (Iv 16,22). A njegov učenik Ivan uvjerava da nas jedino On može uvesti u »potpunu radost« (usp. 1 Iv 1,4.12).

Duboko sam svjestan gospodarske krize u Hrvatskoj. Dobro mi je poznata težina stanja u kojemu se nalaze ljudi bez radnoga mjesta, umirovljenici i siromašni, te da ne postoje brza rješenja za gospodarski oporavak jer je on povezan s nezavidnom gospodarskom situacijom u Europi i svijetu. No, teško mogu prihvatiti misao da su Hrvati pesimističan narod.

Pokatkad se tek usputno, vezano za korupciju u gospodarstvu, čuje pitanje o moralnome problemu, tj. o duhovnome stanju pojedinoga čovjeka koji društveni život čini ljudskim ili neljudskim. Upravo tu leže prava pitanja naše sreće ili nesreće.

4 Sretan Bog usrećuje čovjeka

Mnoštvo ljudi slijedilo je tijekom povijesti betlehemske pastire te u susretu s Isusom pronašlo radost i sreću. O tome svjedoče i tisućljetni hrvatski Božići koji nisu svedeni na materijalnu razinu, nego su se ostvarivali u vjernički široko otvorenim srcima, koja su u siromaštvu i drugim nevoljama zahvaćana bila iskustvom topline Božje blizine, radosti susreta božanskoga i ljudskoga, ljepote zajedništva u obitelji. Božić može biti materijalno bogat, ali bez dragocjenoga susreta ostaje duhovno prazan. Onaj koji traži Boga – nalazi radost, ali, tko traži radost – ne nalazi uvijek Boga. Tražeći radost u sebičnim užiticima, površnom konzumerizmu čovjek ide putem na kojemu postaje ovisnikom. Očekujući sreću od količinskoga ponavljanja određenih doživljaja, postaje zarobljenikom poput onoga koji ima potrebu za sve većim bogatstvom ili sve većom dozom droge, kako bi postigao isti stupanj užitka. Taj je put uvijek popločan strahom od gubitka sreće. Samo je Bog sretan i čini čovjeka istinski sretnim! Radost je stanje čovjekova duha koje ne može sam proizvesti, pribaviti ili kupiti, nego jedino kao dar od Boga primiti. Zato nas uči apostol Pavao: »Plod je pak Duha: ljubav, radost i mir« (Gal 5,22), a čovjekovo pravo stanje »pravednost, mir i radost u Duhu Svetome« (Rim 14,17).

5 Svjedočenje kršćanske radosti i nade u hrvatskome društvu

Veliki francuski teolog Henri de Lubac u knjizi *Drama ateističkoga humanizma*, osvrće se i na filozofa Friedricha Nietzschea koji je upozoravao da lica vjernika kad izlaze sa svete mise nisu drugačija od lica ostalih ljudi. Akademski slikar Ivan Biffel nedavno mi je povjerio kako je, izrađujući vitraje za ob-

novljenu crkvu u Voćinu čitao to djelo te nastojao da likovi na njegovim vitrajima izražavaju kršćansku radost. Zahvalni smo što nas novopodignuto svetište Gospe Voćinske pomaže i u tom smislu. No, poznato vam je da smo u Požeškoj biskupiji odlučili to ostvariti i na drugi način. Naime, istovremeno s izborom novih članova župnih pastoralnih vijeća minule jeseni, o pedesetoj obljetnici otvorenja II. vatikanskog sabora i Godine vjere koju je proglasio papa Benedikt XVI., pokrenuli smo proces nove evangelizacije s ciljem da kao kršćani u hrvatskome društvu budemo prepoznatljivi svjedoci radosne vijesti Isusa Krista. Željeli bismo doprinijeti ostvarenju zadaća na koje nas poziva Pastoralna konstitucija II. vatikanskog sabora o Crkvi u suvremenome svijetu, stavljena pod znakovit naslov »Radost i nada«. Zahvaljujem svećenicima, đakonima, vjeroučiteljima, članovima župnih pastoralnih vijeća i drugim vjernicima koji su iskazali raspoloženje i spremnost uključiti se u ta nastojanja i dati svoj doprinos. Neka nam Božić bude snažan poticaj na tom putu!

Dok vas sve povjeravam Isusovoj radosti i ljubavi, od srca molim da vam nova godina bude bogata Njegovim darovima. Uz srdačan pozdrav u novorođenome Gospodinu.

Požega, 19. prosinca 2011.

✠ Antun Škvorčević
požeški biskup

U našoj sadašnjoj situaciji, anđeoski proglas Isusova rođenja označen kao događaj velike radosti za sav narod (usp. Lk 2,10), predstavlja pravi izazov. Iznova smo pred paradoksom objave: u siromaštvu betlehemske štalice na rubu onodobnih uljudbenih događanja, u krhkosti ljudskoga tijela i u nepoželjnim okolnostima – očituje se Bog koji usrećuje.

U POŽEGI I VOĆINU ODRŽAN MEĐUNARODNI ZNANSTVENI SKUP O VOĆINU, CRKVI I SVETIŠTU

Doprinos istini, pamćenju i spomenu voćinske prošlosti

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: dm

Upovodu dvadesete obljetnice razaranja voćinske crkve i ubojstva nedužnih civila te završetka rekonstrukcije crkve u Požegi je 10. prosinca održan međunarodni znanstveni skup o Voćinu, crkvi i svetištu. Organizirala ga je Požeška biskupija u suradnji s Institutom za povijest umjetnosti. Skup je u Odgojno-obrazovnom centru Požeške biskupije u Požegi otvorio biskup dr. Antun Škvorčević. Podsjetio je na 13. prosinca 1991. godine kada je srušena voćinska crkva i ubijeni nedužni ljudi.

– Požeška biskupija – nastavio je biskup – nastoji doprinijeti trajnosti i čistoći pamćenja tih događaja iskazivanjem dubokog poštovanja žrtvama i obnovom razorenog svetog zdanja.

Odnos ljubavi i poštovanja

– Od srca zahvaljujem svima vama koji ste prihvatili sudjelovati na Međunarodnom znanstvenom skupu o Voćinu, crkvi i svetištu kako biste pomogli o spomenutoj obljetnici stradanja doprinijeti istini, pamćenju i spomenu voćinske prošlosti i omogućiti da shvatimo snagu voćinskog marijanskog Svetišta koje je jedna od čudesnih poveznica između neba i zemlje, Boga i čovjeka u preljepom središnjem dijelu naše hrvatske domovine i mlade Požeške biskupije – istaknuo je biskup Škvorčević.

Dodao je da je spomen voćinskih stradanja tužna, ali draga prigoda, i to prvenstveno zbog toga što svi oni koji su prihvatili sudjelovanje na skupu svjedo-

če svoj odnos poštovanja pa i stanovite ljubavi prema svemu onome što Voćin predstavlja. – Vaše istraživanje njegove prošlosti i znanstveni doprinos koji ćete danas predstaviti, a potom u zborniku radova šire izložiti, plemenita je gesta koju visoko cijenimo. Čast mi je, stoga, sve vas s osobitim poštovanjem pozdraviti i posvjedočiti vam srdačnu dobrodošlicu – kazao je biskup.

Kako dobro pobjeđuje zlo

Akademik Tonko Maroević predstavio je zatim knjigu biskupa Škvorčevića Svetište Gospe Voćinske. – Ova monografija pokazuje kako dobro pobjeđuje zlo. Kako prije svega duhovna vrijednost crkve pa onda i materijalna vrijednost kontinuiteta kulture, stvaralaštva, umjetnosti i ljepote živi bez prekida, a danas svjedoči i o vrijednostima suvremene hrvatske likovne umjetnosti – kazao je akademik Maroević.

Međunarodnim znanstvenim skupom o Voćinu, crkvi i svetištu u Požegi predsjedala je dr. sc. Ivanka Reberski. U nastavku je predavanje održao dr. sc. Szabolcs Varga iz Pečuha. Govorio je o urbanizaciji Voćina i okolice u kasnom srednjem vijeku, odnosno o ulozi voćinskog franjevačkog samostana u sakralnoj prostornoj strukturi i u gradskom sustavu Križevačke županije. Njegova mađarska kolegica dr. sc. Beatrix Romhanyi iz Budimpešte istražila je crkvene redove u srednjovjekovnoj Slavoniji i Voćinu.

Franjevački samostan u Voćinu

Dr. sc. Stanko Andrić iz Hrvatskog instituta za povijest umjetnosti izložio je temu o najranijim izvorima o samostanu u Voćinu koji je djelovao četrdesetak godina, od kraja 15. do početka 16. stoljeća. O Voćinu u doba turske vladavine i neposredno nakon oslobođenja govorio je dr. sc. fra Emanuel Hoško. Nakon što su Turci osvojili Voćin 1543. godine, njega su većinom napustili dotadašnji stanovnici katolici, a u njemu nisu ostali ni franjevci. U takvim okolnostima franjevci Bosne Srebrne preuzimaju pastoralno služenje katoličkom narodu u Slavoniji, Srijemu, Bačkoj i drugim dijelovima ugarskog kraljevstva pod turskom vlašću. Franjevci su, zaključio je dr. Hoško, na području Slavonije ispunili posebnu povijesnu zadaću jer su jedini u tom prijelomnom vremenu bili u stanju uspješno obaviti pastoralno djelovanje u tom dijelu Zagrebačke biskupije.

‘Čišćenje župe’

O Voćinu u kanonskim vizitacijama u XVII. i XIV. stoljeću govorio je dr. sc. Stjepan Razum, a o stradanjima tijekom II. svjetskoga rata dr. sc. Stjepan Kožul. – Župa Voćin imala je oko 5000 katolika pred Drugi svjetski rat. U ratu i poraću mnogi su župljani ubijeni, a još više ih je raseljeno. Župa je ‘očišćena’ po vjerskom i nacionalnom principu. Prema popisu stanovništva iz 1948. i 1953. godine, u župi je bilo oko 1400 Hrvata koji su u najvećem postotku bili i katolici. Njihov se broj sljedećih godina smanjivao jer su bili tretirani kao ‘zločinci’ i ‘narodni neprijatelji’ od onih čiji je broj dvostruko porastao na račun ‘nestalih’ katolika – istaknuo je dr. Kožul.

Dr. sc. Ante Nazor izložio je temu o velikosrpskoj politici na primjeru Voćina u vrijeme demokratskih promjena u Hrvatskoj dok je Miroslav Gazda govorio o srpskoj agresiji na Voćin 1991. godine detaljnije opisujući događaje od početka rata do 13. prosinca te godine kada je ubijeno 47 Hrvata civila, a crkva u potpunosti razorena. I tadašnji voćinski župnik vlč. Nikola Sanjković govorio je o ratnom stradanju župe 1991. Bilo je sve spaljeno i uništeno. Dolaskom Hrvatske vojske i policije Srbi su se povukli u Bosnu i na teritorij Okučana. Mještani su se u svoje mjesto mogli vratiti u proljeće 1992. godine.

Crkva sastavljena od krhotina

Drugom dijelu znanstvenog skupa predsjedao je msgr. Josip Devčić, predsjednik Odbora za izgradnju crkve Majke Božje u Voćinu. Izlaganja je započela dr. sc. Dijana Vukičević Samardžija predavanjem o crkvi Majke Božje u Voćinu i gotici u Slavoniji. – Današnja crkva sv. Marije od Pohoda sastavljena od krhotina vlastite povijesti znak je i sjećanje. Ne-koć crkva franjevačkog sklopa, svjedok je sudbine prostora i arhitekture kasnog srednjovjekovlja Slavonije. Sliku vremena čine fragmenti građevina, arheološki fiksirani tlocrti crkava u utvrdi Kaptol i sv. Ane u Iloku, portal u Marijancima i voćinska crkva koja je do 1991. godine bila cjelovitije sačuvana – istaknula je dr. Vukičević Samardžija. O samoj slici Gospe Voćinske govorila je dr. sc. Mirjana Repanić-Braun. Dr. sc. Željka Čorak predstavila je djela Šime Vulusa u obnovljenoj voćinskoj crkvi.

Čudesan sklad gotike i suvremenosti

– Uređenje unutrašnjosti voćinske crkve primjer je čija se važnost jedva može naglasiti. Požeški biskup Antun Škvorčević imao je hrabrosti povjeriti oblikovanje svetišta kiparu Šimi Vulasu, koji je upravo dobio nagradu za životno djelo, a voćinskim ciklusom dosegao vrhunac svoje sakralne dionice: s jedne strane ostajući vjeran vlastitu idiomu i vlastitoj oblikovnoj vokaciji, a s druge ostvarujući čudesan sklad s gotičkom naravi crkve – istaknula je dr. Čorak. O ostalim kiparskim i likovnim djelima u unutrašnjosti voćinske crkve, čiji su autori Ive Dulčić, Ljubo Ivančić, Josip Biffel, Josip Poljan i Hrvoje Ljubić, govorila je dr. sc. Ivanka Reberski.

– Zahvaljujući visokim standardima, koji su u novijoj praksi opremanja crkvenih prostora gotovo zaboravljeni, crkva Gospe Voćinske postala je referentna točka u kojoj se u najboljem svjetlu sabiru suvremene umjetničke vrijednosti dostojne višeznačne spomeničke, memori- jalne i duhovne znakovitosti toga svetišnjog mjesta – poručila je dr. Reberski.

Zadnje izlaganje na znanstvenom skupu iznio je mr.sc. Josip Krpeljević. Govorio je hodočašću osnovnoškola- laca u Voćin ustvrdivši da se radi o jedinstvenom fenomenu dječjeg hodočašća koje je ove godine navršilo svoju četrdesetu obljetnicu.

Nema više svete praznine

Nakon što je završio radni dio Međunarodnog znanstvenog skupa sudionici su razgledali izložbu „Ulomci voćinske sakralne baštine“ te otputovali u Voćin gdje su ih u crkvi dočekali vjernici na čelu sa župnikom Mladenom Štivinom i načelnikom Općine Predragom Filićem. Biskup Škvorčević je rekao kako bi bez posjeta obnovljenoj crkvi u Voćinu bili siromašniji za jedno snažno iskustvo o onome što su prikazivali u svojim izlaganjima. Podsjetio je kako je 1994. godine prigodom 900. obljetnice utemeljenja Zagrebačke biskupije zajedno s nekim prisutnim članovima Instituta za povijest umjetnosti u Zagrebu surađivao na postavljanju izložbe „Sveti trag“ u Muzeju Mimara i da je tada dr. Željka Čorak, prikazujući u istoimenom Katalogu uništenu sakralnu baštinu u srpskoj agresiji na Hrvatsku, napisala: „Krist je sam mučen i ubijan iznova. Neke od umjetnina ostale su posljednji svjedoci svojih oltara, svojih crkava i svoga svijeta. Izlaže se ovdje Majka Božja od Utočišta, voćinska Madona sa svojom svetom prazninom.“ Dodao je da je ista autorica u kataloškoj jedinici o slici Gospe Voćinske zabilježila: „Gotička crkva u Voćinu više ne postoji. Srušile su je eksplozivom srpske trupe povlačeći se 1991. godine.“ Biskup je rekao da mu je drago što suradnicima iz 1994. i sudionicima skupa može u Voćinu posvjedočiti da crkva više nije srušena i da voćinsku Madonu ne okružuje više sveta praznina, nego odanost i ljubav

mnoštva hodočasnika koji se oko nje okupljaju i voćinski župljani koji joj svakodnevno upućuju svoje molitve i hvala. Spomenuo je kako nije lako razumjeti sve što se dogodilo i da vjeruje kako je u sve utkan Božji naum i pomoć Isusove Majke. Pozvao je nazočne da Bogu i Isusovoj Majci zahvale za ponovno izgrađenu crkvu i završeni znanstveni skup. Đakon Zdravko Tičl predvodio je potom povijesne pohvale Gospi Voćinskoj kako su ih hodočasnici molili 21. kolovoza ove godine na središnjem slavlju Godine Gospe Voćinske. Služba Marijinih hvala završila je zajedničkom molitvom Gospi Voćinskoj i blagoslovom koji je na sve zazvao biskup Škvorčević. U razgledavanju obnovljene crkve Josip Devčić je protumačio određene pojedinosti na kojima je bio djelatatan kao predsjednik Odbora za izgradnju Svetišta Majke Božje u Voćinu.

SPOMEN DVADESETE OBLJETNICE VOĆINSKIH STRADANJA

Marija je u svoje naručje primila voćinske i tolike druge žrtve

Piše: Ljiljana Marić • Snimili: Lj. Marić i I. Žuljević

Na dvadesetu obljetnicu razaranja voćinske crkve i ubojstva pedesetak nedužnih ljudi, 13. prosinca, održano je u Voćinu spomen slavlje u organizaciji Požeške biskupije i Svetišta Gospe Voćinske. Tom prigodom virovićka HVIDR-a organizirala je treće hodočašće hrvatskih branitelja. Pridružili su im se predstavnici Hrvatske vojske i policije te drugi branitelji, izaslanik Ministarstva obrane, Glavnog stožera HV, Ministarstva obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti, Požeško-slavonske županije, Hrvatskog žrtvoslovnog društva, predstavnici Sindikata policije, gradonačelnici, načelnici.

Poštovanje i zahvalnost

Slavlje je predvodio biskup Antun Škvorčević. Program je započeo kod križa na Prebendi iznad voćinske crkve. – Nismo se okupili ovdje da bismo budili osjećaje mržnje i osvete, nego da bismo pred ovim ranjenim križem zajedno s vjernom Isusovom i našom Majkom oplakali nedužne žrtve, iskazali im ljubav i molitvom ih položili u ruke Boga živoga, povjerali Isusovoj žrtvi na križu i pobjedi uskrsnuća. Vjerujem da

je svatko od vas došao na ovaj spomen sa srcem slobodnim od diktata zla, osposobljenim Božjim milosrđem i praštanjem te da s raspoloženjem kojim je Marija stajala pod križem uzmnemo iskazati svoje veliko poštovanje i zahvalnost prema žrtvama i braniteljima, a za njihove najbliže moliti utjehu – istaknuo je biskup.

Potom je vlč. Nikola Sanjković, voćinski župnik 1991. godine, podsjetio na stradanja koja su zadesila njegovu tadašnju župu nakon čega je pokornička procesija praćena molitvom i pjesmom krenula prema novopodignutoj crkvi. Zaustavila se kod Memorijala voćinskim žrtvama „U Majčinu naručju“ gdje je održan program spomena voćinskih žrtava i molitve za njih. Biskup Škvorčević je kazao da obnovom voćinske crkve i podizanjem memorijala Požeška biskupija svjedoči kako o nama i našoj nedavnoj prošlosti nema zadnju riječ razorna mržnja, nego ljubav graditeljica.

Svjedočanstvo ljubavi

– Ovaj Memorijal stavlja nam pred oči potresnu sliku Isusa, skinuta s križa, čije tijelo izranjeno neprijateljskom mržnjom i okrutnošću, u svoje naručje prima njegova Presveta Majka Marija. Ona je svojim suosjećajnim srcem ovdje u voćinskom svetištu tijekom više stoljeća primala i majčinskom ljubavlju liječila mnoge naše hrvatske rane. Duboko vjerujem da je u svoje naručje primila i nedužne voćinske žrtve, sve poginule u Domovinskom ratu, združila ih s patnjama svoga Sina, povjerala ih pobjedničkoj snazi njegove ljubavi koja je moćna darovati im puninu života i mir u Božjoj vječnosti. Stoga je ovaj Memorijal izraz naše vjere, očitovanje naše nade i svjedočenje ljubavi prema svima koji su položili svoje živote za našu slobodu – poručio je biskup.

Zatim su mladi u prigodnom programu po tekstu đakona Zdravka Tidla podsjetili na ubojstvo nedužnih ljudi u Voćinu i spomenuli sva njihova imena. Slijedilo je misno slavlje u voćinskoj crkvi koje je predvodio biskup Škvorčević u koncelecijaciji s Josipom Devčićem, predsjednikom Odbora za izgradnju voćinskog svetišta, Nikolom Sanjkovićem, Mladenom Štivinom, voćinskim župnikom, te s još tridesetak svećenika i đakona. – Želimo se u ovoj obnovljenoj crkvi koja je ustala iz pepela, sjediniti sa svima onima koji su prije dvadeset godina

bili poniženi kao i ova crkva – kazao je u uvodu biskup – i povjeriti ih onoj snazi Isusove ljubavi koja je jača od smrti.

Ni jedna žrtva nije besmislena

U homiliji je istaknuo kako postoje različita polazišta u prosuđivanju teških voćinskih događaja, ali da nam naviještena biblijska čitanja pomažu da ih promatramo s Božjih vidika, shvatimo dubinu njihova značenja, i pravo raspoložimo svoja srca prema nedužnim žrtvama.

– U Voćinu je 1991. godine – nastavio je biskup – zaigrala svoje kolo ljudska bahatost i mržnja ponizivši brojne ljude i razorivši mnoga dobra. Izgledalo je kao da su voćinske žrtve skončale u vlastitoj nemoći, ali one su istinske pobjednice. – U svetištu ove crkve postavljen je veliki križ da bi nas podsjetio na voćinske i sve druge žrtve, ali prvenstveno na Isusovu muku i smrt. U Isusovu križu dogodila se preobrazba našeg postojanja jer se u njegovoj nemoći očitovala moć Božje ljubavi jače od smrti. I dok su Isusovi neprijatelji mislili da su njegovim ubojstvom postali pobjednici, bili su prevareni zlom jer pravu pobjedu ostvaruje ljubav koja je uvijek žrtva – kazao je biskup. Dodao je da ni jedna žrtva, pa tako ni voćinska, nije besmislena. Naša hrvatska domovina ne može računati s ozbiljnim napretkom ukoliko prezre istinu o žrtvi, plemenitosti i ljubavi mnogih svojih jednostavnih i malih sinova i kćeri.

– Nije se tijekom trinaest hrvatskih stoljeća pobjeđivalo nekom drugom moći, nego žrtvom, plemenitošću i ljubavlju jednostavnih i malih ljudi. S takvima Bog računa – zaključio je biskup i pozvao nazočne da budu ponosni na položene živote onih po kojima je hrvatska domovina postigla svoje dostojanstvo i slobodu. Nakon popričesne molitve biskup je u kapelici Gospe Voćinske predvodio čin predanja Isusovoj Majci. Svečanost je u crkvi završila pjevanjem hrvatske himne.

PRVI SPOMENDAN BL. JULE IVANIŠEVIĆ, PRVE BLAŽENICE NAŠE BISKUPIJE

Nije istina da u našem narodu nema velikih ljudi

Piše i snimio: Goran Lukić

Usvim župama Požeške biskupije 15. prosinca prvi put je proslavljen liturgijski spomendan prve blaženice ove mjesne Crkve, bl. Jule Ivanišević i susestara, a središnja svečanost bilo je u župnoj crkvi sv. Antuna Padovanskog u Starom Petrovu Selu. Uz predvođenja slavlja biskupa Antuna Škvorčevića i domaćeg župnika i dekana Antuna Prpića, u koncelebraciji je sudjelovao kanonik Stolnog kaptola Antun Čorković, vicekancelar Požeške biskupije Goran Lukić, svećenici rodom iz staropetrovoselske župe i svećenici Novokapelačkog dekanata. Među brojnim nazočnim vjernicima bile su i sestre kćeri Božje ljubavi iz pleterničkoga samostana.

Junačka smrt

Na početku slavlja domaći župnik je naglasio kako je 2011. godina za ovu župu bila bogata događajima među kojima se ističe sudjelovanje na proglašenju blaženima Drinskih mučenica u Sarajevu, među kojima je i s. Jula Ivanišević, rođena u ovoj župi. Župnik je naglasio kako je s. Jula prije 118 godina u Godinjaku rođena, u ovoj crkvi krštena, ovdje primila prve spoznaje o Bogu, i iz ove crkve posla u samostan.

U pozdravu biskup je podsjetio kako je na današnji dan prije 70 godina u Gorazdu ubijeno pet redovnica iz Družbe sestara kćeri Božje ljubavi, među njima i sestra Jula. Ono što je bilo Božje u tim redovnicama ostalo je snažno u pamćenju vjernika u Bosni i Hercegovini, koji su ove žrtve vjernosti poštivali te je pokrenut proces za njihovu beatifikaciju nakon čega su proglašene blaženima. Biskup je vjernicima uputio dvije čestitke. Prvu, što je njihova s. Jula postala blaženicom, i drugu, što se prvi put slavi

njezin spomendan u njezinoj župi rođenja i crkvi krštenja. Naglasio je kako je ona upravo ovdje započela svoj život vjernosti Bogu, kad je krštenjem bila uronjena u otajstvo Isusove muke, smrti i uskrсне pobjede. Vjerna Isusovoj muci i smrti u svom redovničkom opredjeljenju, junačkom se smrću s njime potpuno sjedinila te sada živi u njegovoj uskršnjoj pobjedi, stojeći pred nama u slavi blaženih. Biskup je zatim blagoslovio sliku bl. Jule koju je izradio akademski slikar Branimir Dorić te slavio svečanu euharistiju.

Vjernost Bogu donosi blagoslov

U homiliji je zapitao nazočne jesu li potpuno svjesni onoga što nam se po beatifikaciji s. Jule dogodilo. Istaknuo je da smo navikli svece i blaženike gledati kao nekoga tko nam je dalek i ne potječe od nas. Spomenuo je da nam Crkva proglašenjem s. Jule blaženom doziva u svijest kako nije istina da u našem narodu nema velikih ljudi, u što nas gotovo svakodnevno želi uvjeriti određena javnost. Dodao je kako nam se valja kloniti druge opasnosti, da zbog toga što je netko naš postavljen na čast oltara, ne podcijenimo vrijednost svetosti te brzo zaboravimo svoje duhovne velikane. Kazao je kako se po nekim ljudskim mjerilima i kod nas svake godine nastoji izabrati nekoga tko se istaknuo i postao velik na razini ljepote, dobrote, gospodarstva, sporta, ali da u slučaju bl. Jule imamo izbor koji je učinila Crkva po Božjem kriteriju. Na temelju evanđeoskog izvještaja u kojem Isus naziva Ivana biskup je ustvrdio da je vjernost Bogu u cjelovitom predanju života kriterij po kojem se postaje velikim u Božjem svijetu, u kraljevstvu nebeskom. Ukratko je prikazao put koji je prešla s. Jula i njezine susestre. Zaključio je kako

je vjernost Bogu tijekom trinaeststoljetne hrvatske povijesti uvijek donosila blagoslov te pozvao nazočne da pokrenuti primjerom bl. Jule odlučnije ustraju oko vjernosti Bogu u braku, obitelji, odgoju djece i mladih, na radnom mjestu i drugdje. Zamolio je bl. Julu da nam pomogne u hodu na tom putu.

Istoga dana biskup je predvodio prvo slavlje spomendana bl. Jule u požeškoj katedrali. Na početku je blagoslovio sliku nove blaženice postavljenu na pokrajnji oltar, koju je izradio akademski slikar Tihomir Lončar. Biskup je u pozdravu spomenuo kako je Požeška biskupija o četrnaestoj obljetnici svoga utemeljenja i uspostave te dvadesetoj obljetnici voćinskih stradanja obdarena s dva blaženika: Ivanom Pavlom II., utemeljiteljem Biskupije te s. Julom iz župe Staro Petrovo Selo. Dodao je da je to veliki znak ohrabrenja mladoj požeškoj mjesnoj Crkvi na njezinu putu.

Blagoslov kapelice Drinskih mučenica u Pleternici

U predvečerje spomendana bl. Jule i susestara biskup Antun Škvorčević predvodio je euharistijsko slavlje u kapeli samostana sestara Družbe kćeri Božje ljubavi u Pleternici tijekom kojega ju je blagoslovio u čast tih blaženica. To je prvi sakralni prostor posvećen novim blaženicama. Na slavlju je uz sestre iz pleterničkog samostana sudjelovala s. Elvira Tadić, provincijalna glavarica Družbe. Biskup je u pozdravu istaknuo radost što prvo liturgijsko slavlje o prvom spomendanu s. Jule Ivanišević nakon njezina proglašenja blaženom u rujnu ove godine može slaviti upravo u pleterničkom samostanu njezinih sestara.

SJEDNICA PREZBITERSKOG VIJEĆA POŽEŠKE BISKUPIJE

Isus Krist pomaže da se ne izgubimo ni u najtežem društvenom trenutku

Piše i snimio: Goran Lukić

Udvorani Doma Pape Ivana Pavla II. u Požegi održana je 14. studenoga redovna sjednica Prezbiterskog vijeća Požeške biskupije pod predsjedanjem biskupa dr. Antuna Škvorčevića. Nakon molitve biskup je u pozdravu istaknuo kako se ova sjednica održava na spomendan sv. Nikole Tavelića, prvog hrvatskog kanoniziranog sveca, koji nam svjedoči da su tijekom trinaeststoljetne povijesti hrvatskog kršćanstva brojni ljudi, opredijeljeni za Isusa Krista, svjedočanstvom svoga života postali duhovni putokazi.

Osobno svjedočenje vjere

– Što bismo u našoj povijesti bez takvih ljudi? – zapitao je biskup. Podsjetio je na Nikolinu mučeničku smrt po kojoj se sjedinio s Isusovom smrću na križu, postao pobjednik i ostao snažan hrvatski podsjetnik – osobito svećenicima – kako treba živjeti u teškim vremenima. Dodao je kako su mu neki svećenici prošlih dana govorili da je teško snaći se u današnjim društvenim, gospodarskim i drugim problemima, u svemu što se događa ovih predivnih dana u Hrvatskoj. Istaknuo je da je Isus Krist jedina svećenička čvrsta točka, da im on pomaže ne izgubiti se ni u najtežem osobnom i društvenom trenutku te da je stoga najvažnije pitanje koje i danas treba postaviti: Što je s našim odnosom prema njemu? Koliko mu u svom pozivu i poslanju živimo vjernost po kojoj smo donositelji istinskog svjetla, u kojem pravu vidimo svoju sadašnjost i vječnost? Dodao je da svećenici svojim osobnim svjedočenjem vjere najviše mogu pomoći narodu da se snađe u teškim vremenima. Biskup je potaknuo svećenike da se opiru i ne daju istrgnuti iz svojih duhovnih korijena te je zamolio sv. Nikolu Tavelića da im u tome pomogne kako bi ostali na visini izazova sadašnjeg trenutka.

Živjeti kršćanski identitet

Zatim je biskup predstavio dnevni red sjednice i spomenuo kako je on usredotočen na pitanje nove evangelizacije koja je u središtu pozornosti opće Crkve. Podsjetio je da je u svim župama Požeške biskupije organiziran izbor novih članova župnih pastoralnih vijeća i dodao kako ne smijemo dopustiti da ona ostanu mrtvi organizmi i da u upravo tom smislu valja na ovoj sjednici Prezbiterskog vijeća ra-

spraviti o temeljnom konceptu po kojem će ona djelovati.

Zatim je Mario Rašić, voditelj Pastoralnog centra Požeške biskupije, progovorio o mjestu i ulozi župnog pastoralnog vijeća u životu župe. On je ukratko upoznao svećenike s onim što dokumenti II. vatikanskog sabora, pojedini pape i Zakonik kanonskog prava govore o župnom pastoralnom vijeću te protumačio određene članke Pravilnika Župnog pastoralnog vijeća u Požeškoj biskupiji. Biskup je potom predstavio vijećnicima projekt po kojem bi pastoralno vijeće u svakoj župi Požeške biskupije trebalo djelovati u evangelizacijskom smislu. Podsjetio je na značenje termina „nova evangelizacija“ i istaknuo da se on odnosi najprije na samu Crkvu čijim vjernicima dobrim dijelom nedostaje prvi temeljiti navještaj koji bi im trebao pomoći da prepoznaju Isusa Krista kao jedini pravi odgovor na svoja najdublja egzistencijalna pitanja, da ga prihvate cjelovitom vjerom te da po katehezi bude zalijevano ono što je evangelizacijski zasađeno, a po sakramentima trajno učvršćivano kako bi vjernici u snazi Isusova Duha mogli živjeti svoj kršćanski identitet u Crkvi i svjedočiti ga u obitelji i društvu, politici i gospodarstvu.

Dodao je da tek evangelizirani svećenici i vjernici mogu biti evangelizatori u društvu i da je potrebno najprije okrenuti se sebi, pa tek onda društvenoj javnosti. Posvjestio je svećenicima kako su i sami svjedoci da katehizacije evangeliziranih vjernika, osobito mladih, i njihova sakramentalizacija ne privodi k životu po

vjeri te imamo u našem društvu mnoge katolike koji ne žive evanđeoske vrijednosti niti se za njih zauzimaju.

Korizma u znaku evangelizacije

Biskup je istaknuo da župno pastoralno vijeće treba biti skupina vjernika koja sa župnikom osluškuje i nastoji razumjeti probleme i poteškoće koje vjernici laici žive u svojim obiteljima, na radnom mjestu, na odgojno-obrazovnom polju, u politici, gospodarstvu i kulturi, te da su oni prvi pozvani za sebe usvajati odgovore vjere na ta pitanja, produbljujući svoj odnos prema Isusu Kristu, svjedočiti ih u svojoj župi i tako postati sol i kvasac društva, promicatelji procesa nove evangelizacije. Dodao je da se na taj način po župnim pastoralnim vijećima ujedno promiče svijest o poslanju vjernika laika u poslanju Crkve koje su primili u svom krštenju.

Na biskupov prijedlog vijećnici su prihvatili da korizma 2012. bude u Požeškoj biskupiji obilježena evangelizacijskim nastojanjima u čemu će imati posebnu ulogu župna pastoralna vijeća. U pripravi za korizmu Pastoralni centar Požeške biskupije organizirat će za njih edukaciju kako bi mogli animirati konkretne skupine vjernika u svojoj župi na susretima koji će se pored liturgijskih posebno održavati tijekom korizme. Među aktualnim pitanjima razgovaralo se i o nacionalnim programima sljedeće godine, susretu mladih u Sisku i zahvalnom hodočašću u Rim.

SUSRET ŽUPNIH PASTORALNIH VIJEĆA PO ARHIĐAKONATIMA

Mnogi koji se nazivaju katolicima djeluju protivno evandeoskim vrijednostima

Pišu: G. Lukić, D. Vrbaslija, V. Mikić i Lj. Marić • Snimili: Duško Mirković i Goran Lukić

Nakon što su izabrani članovi župnih pastoralnih vijeća po župama Požeške biskupije, održani su njihovi susreti po arhiđakonatima. Pastoralni vijećnici Slavonsko-podravskog arhiđakonata okupili su se 28. studenoga u kinodvorani Pučkog otvorenog učilišta u Slatini, a idućeg dana održan je susret članova ŽPV Zapadno-slavonskog arhiđakonata u Hrvatskom domu u Pakracu. Članovi ŽPV Posavskog arhiđakonata okupili su se 30. studenoga u župnoj crkvi Bezgriješnog začetca BDM u Novoj Gradiški, a idućega dana pastoralni vijećnici Katedralnog arhiđakonata susreli su se u Dvorani sv. Terezije Avilske u Požegi. Svaki je susret započeo molitvom koju je predvodio biskup dr. Antun Škvorčević, koji je potom pozdravio nazočne dekane, svećenike, vjeroučitelje i članove župnih pastoralnih vijeća.

Nemamo velikog izbora

Mjesto i ulogu župnog pastoralnog vijeća i njegovih članova biskup je protumačio na temelju naviještenog dnevnog evanđelja. Osvrćući se na trenutačna događanja u Hrvatskoj i svijetu, biskup je među ostalim kazao kako se mnogi ujedinjuju i stvaraju različite organizacije koje povezuje određeni interes, da se tako ujedine i Europa polazeći od gospodarskih i političkih interesa. Pojava krize, prije svega gospodarske i financijske, nastavio je biskup, postavlja nam pitanje: Na čemu nastojimo utemeljiti svoj život? U Europi je prisutan sekularizam, otklon od Boga u osobnom i javnom životu, gospodarstvu, politici, znanosti i drugim područjima. Biskup je upozorio na neke procese i u Hrvatskoj, čije izvore i ciljeve nije moguće lako pro-

zreti, a koji nastoje obezvrijediti sve važnije društvene čimbenike i institucije pa i samu hrvatsku državu kojoj pripisuju da je stvorena na zločinu, a ne na žrtvi i ljubavi brojnih branitelja. Istaknuo je kako se mnogi u Hrvatskoj nazivaju katolicima, među njima i dio saborskih zastupnika, a djeluju na javnoj sceni protivno evandeoskom sustavu vrijednosti na kojem je utemeljena naša trinaeststoljetna povijest i nacionalni identitet. Dodao je da to svjedoči kako određeni broj katolika u našoj zemlji ne živi pripadnost Isusu Kristu te su na taj način sebe i nas smjestili na nesiguran temelj. Ne može se očekivati, osobito na dužu stazu, da protubojnja opredjeljenja i zakoni donesu dobar učinak, istaknuo je biskup. Ako želimo čvrsto graditi da pobjeđuje čovjek i njegovo dostojanstvo, nema velikog izbora: Bog je pravi odgovor, on je najčvršći temelj pojedinca, obitelji i društva – poručio je biskup.

Učiniti hrabre korake

Rekao je da su u tom okviru članovi ŽPV-a pozvani učiniti hrabre korake. Dodao je da se upravo od njih očekuje da budu prvi koji će preispitivati sebe jesu li na razini onoga što od njih traži Isus Krist. Poručio je nazočnima da životom svjedoče kako u ovom dijelu Hrvatske ima ljudi koje je Isus Krist već zahvatio i probudio za više i dublje stvarnosti života za kojima zapravo u dubini bića čeznemo te da on u njima ima svoje vjerne suradnike koji su tiha, ali prava šansa Hrvatske. Jer oni koji su mu istinski povjerovali, krenuli su putem duhovne preobrazbe, postaju duhom jaki, sposobni drugačije živjeti, naglasio je biskup, i istaknuo kako je Europa po brojnim snažnim svetačkim osobnostima, kršćanskom duhu

utkanom u glazbu, slikarstvo, skulpturu, graditeljstvo i na drugim područjima izgrađena u svom identitetu, i bez te duhovne baštine ona ostaje siromašna.

Svjedočiti pripadnost Crkvi

Istaknuo je kako je Crkva služila tom identitetu i da se treba time ponositi te obnovljenom vjernošću Isusu Kristu oduprijeti se pokušajima i u hrvatskom društvu da se ona predstavi kao incidentna ustanova. Biskup je dodao da oni koji vjeruju Isusu Kristu, osnaženi njegovim Duhom mogu živjeti vjernost u braku i obitelji, biti poštteni u gospodarstvu i na svim drugim razinama društvenog života. Župno pastoralno vijeće, objasnio je, skupina je vjernika koja razmišlja kako što čvršće prionuti uz Isusa Krista, pomoći jedni drugima što vjernije živjeti i svjedočiti svoju pripadnost njegovoj Crkvi u svojim župama i u tom duhu javno djelovati.

Biskup je zatim predstavio važnije dijelove pravilnika o ŽPV-u. Predstojnik Katehetskog ureda Požeške biskupije Žarko Turuk iznio je potom iskustvo o vlastitoj izgradnji u svojoj župnoj zajednici, istaknuvši važnost ozbiljnog pristupa Božjoj riječi i nastojanja iskreno po njoj živjeti. Na kraju je Mario Rašić, voditelj Pastoralnog centra Požeške biskupije, upoznao vijećnike s tehničkim pitanjima njihove edukacije koja će se održavati u siječnju i veljači iduće godine.

ARHIDAKONATSKI SUSRETI SVEĆENIKA

Predstavljen biskupijski projekt evangelizacije

Piše i snimio: Goran Lukić

Ovogodišnji jesenski regionalni susreti trajne formacije svećenika Požeške biskupije započeli su 15. studenog okupljanjem svećenika iz župa Zapadnoslavonskog arhidakonata u prostorima župe bl. Alojzija Stepinca u Novskoj. Idućeg dana održan je susret svećenika Podravsko-slavonskog arhidakonata u franjevačkom samostanu u Virovitici, a dan poslije okupili su se svećenici iz župa Posavskog arhidakonata u dvorani župe Bezgrješnog Začeca BDM u Novoj Gradiški. Svećenici Katedralnog arhidakonata svoj susret održali su 21. studenog u dvorani Doma sv. Augustina u Velikoj. Na svim susretima sudjelovao je i biskup dr. Antun Škvorčević.

Svi su dekanati opisali situacije na područjima svojih dekanata, a zatim je biskup progovorio o konkretnoj situaciji vezanoj za svaki arhidakonata. Kako su mnoga područja biskupije tijekom rata prije dvadeset godina doživjela teške tragedije, biskup je i ovom prigodom progovorio o stradanjima koja su tada proživjeli ljudi na tim područjima te ukazao na činjenicu kako su tada srušene mnoge crkve i drugi sakralni objekti. Podsjetio je na činjenicu da zlodjela na ovim prostorima najvećim dijelom nisu procesuirana te brojne žrtve još uvijek vape za prav-

dom. Biskup je potaknuo svećenike da sa svojim vjernicima na specifičan crkveni način, molitvom i poštovanjem čuvaju spomen na te žrtve i pomažu njihovim najbližima liječiti ranjenu dušu. Pozvao je svećenike da sudjeluju na hodočašću u Voćin 13. prosinca, gdje će prigodom dvadesete obljetnice tamošnjih razaranja i ubojstava biti prisutni u molitvi i iskazivanju poštovanja i zahvalnosti svi koji su na području Požeške biskupije položili živote za slobodu.

Na programu susreta bila je tema nove evangelizacije, povezana s izborom novih članova Župnih pastoralnih vijeća, koja bi trebala sudjelovati u evangelizacijskom projektu Požeške biskupije. Izlaganje o enciklici pape Pavla VI. *Evangelii nuntiandi*, polazišnom dokumentu za

razmišljanje o novoj evangelizaciji po arhidakonatima, održali su Stjepan Škvorc u Virovitici, Dražen Zrile u Novskoj, Josip Marić u Novoj Gradiški i Josip Krpeljević u Požegi. Potom je biskup Škvorčević predstavio projekt evangelizacijske korizme 2012., ocrtavši ulogu koju u tom pogledu imaju župna pastoralna vijeća i najavivši edukacijske programe koji će se potom odvijati za voditelje pojedinih odbora tih vijeća. Drugi dio formacijskog susreta razmatrao je aktualna pitanja iz svećeničke duhovnosti i pastoralnog poslanja. Biskup je istaknuo važnost svećeničke duhovne solidarnosti i predložio da se međusobno povezuju i kroz molitvu žive krunice te da nastoje redovito održavati mjesečne rekolekcije.

BISKUP PRIMIO PREDSTAVNIKE RADNIČKOG ŠATORA U ORAHOVICI

Odgovorni za siromašne u Slavoniji ne pokazuju dovoljno razumijevanja

Biskup Antun Škvorčević primio je 19. studenog u Biskupskom domu u Požegi delegaciju Udruge vjeronika i bivših djelatnika KIO, keramičke tvornice u stečaju iz Orahovice. Marijan Vučinić, Ivan Bjondić, Dinko Jukić i Kruno Jurlina biskupu su predstavili stanje otpuštenih radnika koji svakodnevno dvadeset četiri sata po hladnoći dežuraju pod šatorom ispred tvornice u borbi za svoja

prava. Iznijeli su mu svoje viđenje svega onoga što se događalo u proteklo vrijeme oko njihove tvrtke te naglasili kako su u njezinu izgradnju i modernizaciju uložili svoje vlastite živote te da sada ni od koga ne traže milostinju, nego samo ono što su zaradili svojim rukama, pravednu otpremninu kako bi mogli svojim obiteljima osigurati dostojan život. Zamolili su biskupa za duhovnu pomoć i utjehu.

Biskup je kazao otpuštenim radnicima kako u svom poslanju teško može utjecati na gospodarske ili političke čimbenike koji trebaju rješavati njihovo pitanje, ali da od početka mučnog stanja u Orahovici prati tjeskobu brojnih obitelji koje su ostale bez posla i pridružile se osiromašenim ljudima u Slavoniji, za koje odgovorni ne pokazuju dovoljno razumijevanja. Posvjedočio je svoje suosjećanje sa svim radnicima i članovima Udruge te ih ohrabrio da u svijesti kako gospodarstvo i rad trebaju služiti

čovjeku ustraju u traženju onoga što je u okviru zakona i dobrog gospodarenja realno moguće, da se olako ne bi izgubila radna mjesta. Zamolio je da organizatori šatora pri tom vode brigu da radnici određenim postupcima ne bi nanijeli još veću štetu, osobito oni koji su se odlučili na štrajk glađu. Obećao im je svoju moralnu potporu i daljnju molitvenu blizinu. Podsjetio ih je kako je osobito u teškim situacijama silno važno da duhovno budu snažni, mirni i prisebni te tako nadvladaju gorčinu i težinu svega onoga što se nagomilalo u njihovu iskustvu. Spomenuo je da je na taj način tzv. mali hrvatski čovjek, povezan s Bogom živio tijekom naše povijesti moć kojom je pobjeđivao i najteže kušnje kao što je bio i nedavni Domovinski rat. Na kraju je biskup zazvao Božji blagoslov na sve njihove patnje i strahove i povjerio ih zagovoru Gospe Voćinske. (I. I. • Snimio: Goran Lukić)

VIROVITIČKA KATOLIČKA KLASIČNA GIMNAZIJA DOBILA NOVE PROSTORE

Crkva želi biti pomoć mladima i njihovim roditeljima

Biskup Antun Škvorčević i virovitički gradonačelnik Ivica Kirin potpisali su 1. prosinca ugovor po kojem je Virovitica ustupila Požeškoj biskupiji na trajno korištenje zgradu na Trgu Ljudevita Patačića za potrebe Katoličke klasične gimnazije.

Gradonačelnik je izrazio zadovoljstvo što se ustupanjem spomenute zgrade primjereno riješilo pitanje prostora za odgojno-obrazovne potrebe Biskupije, istaknuvši da se to moglo ostvariti u okviru širih nastojanja gradske uprave oko poboljšanja života u gradu. Biskup je zahvalio za razumijevanje koje je grad očitovao prema biskupijskom radu na odgojno-obrazovnom području, uvrstivši Katoličku klasičnu gimnaziju u svoj javni interes i dodjeljujući joj prikladan

prostor. Kazao je da ta zgrada Biskupiji nije potrebna, nego je ona potrebna virovitičkim mladima i njihovim roditeljima kojima Crkva želi u njoj služiti i biti od pomoći u obrazovanju i što cjelovitijoj osobnoj izgradnji. Spomenuo je da se nalazimo u vremenu došašća koje nam pred oči stavlja čovjeka kao biće nada i iščekivanja te dodao da se katolička gimnazija pored ostaloga trudi otvarati mladim ljudima obzore za ono što se u njihovim životima može ostvariti samo po dubokoj povezanosti s Bogom. Poželio je da Bog blagoslovi sva plemenita nastojanja virovitičke gradske uprave oko općeg dobra kao i djelovanje Katoličke klasične gimnazije u novim prostorima.

Potpisu ugovora nazočili su saborski zastupnik Josip Đakić, župan Tomislav

Tolušić, ravnatelj Katoličke klasične gimnazije u Virovitici Ivica Šoh s profesorima i vicekancelar Goran Lukić. (G. L. • Snimio: Goran Lukić)

STOLNI KAPTOL OBNAVLJA KAPTOLSKU UTVRDU IZ 15. STOLJEĆA

Povijesni arhiv i knjižnica dobiti će svoj prostor

Požeški Stolni kaptol sv. Petra održao je 22. studenoga svoju sjednicu kojoj je nazočio i biskup dr. Antun Škvorčević. Predvođeni prepoštom Josipom Devčićem okupili su se najprije u mjestu Kaptol ispred renesansne kaptolske utvrde koju je izgradio požeški Zborni kaptol sv. Petra i u kojoj je djelovao prije osmanlijskih osvajanja. Utvrdu iz 15. stoljeća, pošteđenu od Osmanlija, zapalili su partizani tijekom II. svjetskog rata te su njezino konzerviranje i obnova započeli tek u slobodnoj Hrvatskoj, radove je nastavio Kaptol požeške katedrale koju je dobio na dar od Općine Kaptol nakon svog osnutka 1999. godine. Zoran Fumić, arhitekt kojemu je povjerena izrada dokumentacije i koji kao stručnjak prati ob-

novu, predstavio je izvedene radove ove godine na krovu svetišta crkve sv. Jurja i sakristije unutar utvrde i program daljnjih zahvata. Crkva sv. Jurja iz sredine 18. stoljeća zanimljiv je i vrijedan sakralni objekt u kojem je svetište oblikovano s kupolom umjesto uobičajene češke kape i pokraj koje stoji obnovljeni zvonik-

-kula, podignut nešto ranije na temeljima zvonika kasnogotičke crkve. Utvrdi i crkva imaju i svoju povijesnu zanimljivost jer su među ostalim u 18. stoljeću bile vlasništvo Srijemske biskupije čiji su biskupi u njoj imali sjedište do sjedinjenja s Đakovačkom ili bosanskom biskupijom 1773. godine. Otada su prešle u vlasništvo Đakovačke i srijemske biskupije da bi u drugoj polovini 19. stolje-

ća bile prodane te služile za gospodarske svrhe. Daljnji radovi na crkvi nastavljaju se sljedeće godine, a o financijskoj potpori Ministarstva kulture ovisi kako će teći obnova stambenog dijela utvrde u koju Požeška biskupija ima namjeru smjestiti povijesni arhiv i knjižnicu sa starim knjigama i pisanom građom iz župa na njezinu području. Nakon razgledavanja utvrde biskup i kanonici su se uputili u Stražeman gdje je sjednica nastavila radom. Razmotrena su pitanja vezana za kanoničke službe u katedrali, obveze Kaptola i župe sv. Terezije Avilske u održavanju stolne crkve, njezino daljnje uređenje i nabava potrebnih liturgijskih predmeta. (I. I. • Snimio: Goran Lukić)

Zaklada Renovabis pomaže projekte u Požeškoj biskupiji

Predstavnici Zaklade solidarnosti njemačkih katolika „Renovabis“ koja pomaže Crkvi u zemljama srednje i istočne Europe posjetili su 13. studenog Požegu. Biskup Antun Škvorčević primio je u Biskupskom domu Herberta Schedlera, referenta „Renovabisa“ za Hrvatsku, te Thomasa M. P. Schumanna iz Odjela za komunikacije i suradnju, referenta za javni rad. Razgovarali su o projektima koje ova Zaklada podupire u Požeškoj biskupiji, posebno o uređenju Odgojno-obrazovnog centra u Požegi, u kojemu djeluju Katolička osnovna škola i Katolička klasična gimnazija.

Biskup je zahvalio za dosadašnju potporu te je predstavio projekt dogradnje zgrade kako bi se u njoj mogla održavati nastava za sve razrede osnovne škole i za produženi boravak. Posjetili su Centar gdje ih je dočekaio upravitelj Ivica Žuljević. Razgledali su prostore jedne i druge škole te su se njemački partneri mogli uvjeriti u sve ono što je njihovom pomoći napravljeno. Dogovorena je daljnja suradnja u okviru mogućnosti „Renovabisa“. (I. I.)

BISKUP SLAVIO NIKOLINJE S DJECOM U RAZVOJNIM POTEŠKOĆAMA

Budimo 'Nikole' jedni drugima u svakodnevnom životu

Na blagdan sv. Nikole, 6. prosinca, okupila su se djeca s poteškoćama u razvoju i njihovi roditelji iz Udruge „Mi“ u požeškoj katedrali gdje je biskup Antun Škvorčević slavio s njima svetu misu. U pozdravu biskup je rekao da mu je drago što se i ove godine može s djecom s poteškoćama u razvoju pridružiti radosti brojne druge djece u dočeku sv. Nikole i darovima. Spomenuo je kako je to prigoda izraziti njihovim roditeljima posebnu zahvalnost i čestitku što svojim služenjem i požrtvovnošću omogućuju djeci dostojanstvo i sebe izgrađuju u plemenitosti i ljubavi koju im daruju. Dodao je da je najveći dar koji smo od Boga primili Isusova žrtva i ljubav za nas koju slavimo u svetoj misi te je njoj povjerio i djecu i roditelje da u njoj budu veliki i jaki kao što je bio sv. Nikola.

Bog zauzet za malene

U homiliji biskup je istaknuo kako je čudesno što danas u nama zvoni ona ista Božja riječ koja je odzvanjala u srcu sv. Nikole iz dalekoga četvrtog stoljeća te je u njoj našao duhovno svjetlo i snagu za životno opredjeljenje u skladu s njome. Zamolio ga je da pomogne svima nazočnima da se ona i u njima dogodi na isti način u svoj svojoj snazi. Istaknuo je da nam se Bog u današnjim biblijskim čitanjima predstavlja kao biće nadasve blisko i zauzeto za prognane, izgubljene, malene. U evanđelju nas Isus uvjerava da je i on u potrazi za malenima, kao pastir za ovcom, da nitko od njih ne propadne i ne izgubi se. Biskup je zaključio kako su djeca s poteškoćama u razvoju i njihovi roditelji danas ti maleni koje Isus uvjerava da im je blizu, da im to svjedoči po žrtvi s križa koju obnavlja u ovoj svetoj misi i snagom pobjede uskrsnuća u koju nas uvodi. Zamolio je sv. Nikolu da nas zagovara kako bi to Isusovo dragocjeno blago prihvatio svatko od nazočnih te u njemu bili bogati i jaki, obdareni Božjim dobrom.

Razumijevanje i blizina

Nakon mise slijedio je program u Dvorani sv. Terezije Avilske koji su

priredili suradnici Biskupijskog Caritasa, predvođeni ravnateljem Nedjeljkom Androšom. Najprije su djeca s poteškoćama u razvoju iz Udruge „Mi“ izvela svoju točku pjesme i pozdrava. Pedesetak djece iz Katoličke osnovne škole u Požegi, vođene svojim učiteljicama, pjesmom, igrokazom i svojim spontanima gestama, stvorilo je raspoloženje koje je zahvatilo i djecu s poteškoćama u razvoju te su postali jedno u radosti, uzajamnom druženju i razumijevanju. Dolazak sv. Nikole bio je vrhunac programa i darove su dobila sva djeca. Na kraju je biskup Škvorčević zahvalio svima koji su pomogli da ova večer bude radosna i lijepa, i to stoga što smo – potaknuti primjerom sv. Nikole – jedni drugima iskazivali pažnju, razumijevanje i blizinu. Zaključio je da je to snažna poruka koju valja ponijeti u našu svakodnevicu. (G. L. • Snimio: Duško Mirković)

PREDBOŽIČNI POHOD POŽEŠKOJ KAZNIONICI

Najveći je izazov kada se čovjeku približi Bog

Upripravi za božićne blagdane biskup dr. Antun Škvorčević pohađio je 16. prosinca Požešku kaznionicu gdje je predvodio euharistijsko slavlje za djelatnike Kaznenog zavoda te osobe lišene slobode. S njime je koncelebrirao zatvorski dušobrižnik Slavko Starčević i vicekancelar Goran Lukić. U pozdravu biskup je kazao da je došao u kaznionicu jer

se približava Božić. Podsjetio je nazočne da nam se može približiti netko tko nam želi zlo, tko nas mrzi ili s nekom drugom negativnom namjerom, ali da je najveći izazov kad nam se približi Bog. Istaknuo je kako bi bila šteta da se to ne dogodi i u ovoj ustanovi i da je upravo zato došao s njima slaviti svetu misu. Dodao je da su u ulaznoj pjesmi pjevali „... otvori se, zemljo mila,“ te se zapitao što se to u Hrvatskoj i ovdje u zatvoru još može otvoriti. Najvažnije je, odgovorio je, da se otvore naša bića za Boga. Pozvao je nazočne da u pripravi za Božić upravo to učine.

Biskup je započeo homiliju pitanjem: „Kako ste?“ Kazao je da se na njega može odgovoriti pravo tek kad se pogleda u vlastitu dušu i savjest, a ne kad se promatra stvarnost oko sebe. Istaknuo je da je teško biti fizički zatvoren, ali još teže duhovno te dodao da valja nastojati oko uklanjanja zapreka Božjem djelovanju i omogućiti mu da zahvati našu dubinu.

Biskup je spomenuo nazočnima da se njima redovito pristupa kao prema zatvorenicima, poistovjećuje ih se s tim stanjem i da im je naviještena proročka riječ upravo zato da otkriju kako Bog i prema njima ima drugačiji odnos te da u njemu svakodnevnom molitvom i nastojanjem oko dobra izgrađuju svoj pravi identitet. Kazao im je da će tako i oni biti potvrđeni u svom dostojanstvu i da Bog upravo to želi ostvariti s njima u ovoj ustanovi.

Pozvao je zatvorenike da gledajući njega uvijek iznova razumiju kako im konačnu sudbinu i dostojanstvo ne dodjeljuje nikakav ljudski sud nego Božja očinska ljubav. Poželio im je u toj svijesti radostan Božić. U ime djelatnika i zatvorenika na kraju misnog slavlja jedna je zatvorenica biskupu predala prigodni dar te mu uputila božićnu čestitku. Misno slavlje pjesmom je uvećao zbor zatvorenica potpomognut pjevačima iz župe Buk. (H.T. • Snimio: Duško Mirković)

PREDBOŽIČNI SUSRET VJEROUČITELJA, ODGAJATELJICA U VJERI I REDOVNICA

Bolja Hrvatska može se događati samo ako mi postanemo bolji

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

U Dvorani sv. Terezije Avilske u Požezi 17. prosinca je održan predbožićni susret vjeroučitelja, odgajateljica u vjeri i redovnica pod vodstvom dr. Tomislava Ivančića. Na početku programa sve je pozdravio biskup dr. Antun Škvorčević kazavši da se ovaj susret održava na početku predbožićne osmine. Podsjetio je da je Požeška biskupija započela s projektom nove evangelizacije, odnosno projektom čiji je cilj da Isus Krist zahvati dublje svakoga od nas, a onda po nama i druge. I dok svi gledamo i očekujemo da oko nas bude bolje, evangelizacijska logika nas uvjerava da to bolje počinje upravo s nama. – Što može Bog u Hrvatskoj? To ovisi o meni i tebi. Ako Bog u nama dobije priliku da bolje i snažnije djeluje, onda se započela događati bolja Hrvatska. Znači, na nama je red – poručio je biskup. Predstavio je voditelja susreta dr. Ivančića koji ima dobrih iskustava u evangelizacijskim seminarima koje održava u Hrvatskoj i u inozemstvu.

Obraćajući se redovnicama, biskup je kazao da računa s njima kao posebnom duhovnom snagom jer one su već po svojoj karizmi postavljene da žive svoje poslanje u sasvim konkretnoj mjesnoj Crkvi. – Prvi uz svećenike po svojoj školovanosti – nastavio je biskup – jesu vjeroučitelji koji su pozvani razvijati Božje djelo u Crkvi koje nitko drugi ne može. Podsjetio ih je da ih školska diploma legitimira u školi kao stručnjake, a biskupov mandat kao vjernike i da je u

tom smislu potrebno živjeti vjeru u župi kako bi je svjedočili u školi. Zbog toga se od vjeroučitelja, kazao je biskup, očekuje da se uključe u prve evangelizacijske korake jer bez vlastitog duhovnoga rasta ne mogu pomoći drugima ni Crkvi.

Biskup je podsjetio kako se u Požeškoj biskupiji prije dva dana prvi put slavio spomendan bl. Jule Ivanišević koja je iz ovih naših krajeva. – Ona je izazov koji nam svjedoči da Bog može i ovdje među nama činiti svoje djelo. Ako netko misli da se samo negdje drugdje može biti svet, a ne u Hrvatskoj, onda ima krivo jer Bog može i želi i u nama ostvarivati svoju svetost samo onoliko koliko smo mi spremni na suradnju – poručio je biskup.

Dr. Ivančić svoje izlaganje počeo je molitvenom meditacijom, a nakon toga progovorio je o slavlju Božića, poslanju vjeroučitelja te novoj evangelizaciji. Podsjetio je kako je Isus došao na svijet prije dvije tisuće godina, ali da treba doći i u naše srce. Svatko od nas treba sebi posvjestiti da je On naš spasitelj koji čeka na vratima

našeg srca. Tek kada se Isus rodi u našem srcu, tada možemo postati novi ljudi.

Ono što je svećenik u Crkvi, kazao je dr. Ivančić, to je vjeroučitelj u društvu. Svećenik u Crkvi odgaja vjernike, a vjeroučitelj u društvu, u školi mlade ljude uči doživjeti Isusovu blizinu. Oni su kvasac društva, njegov dragocjeni dio. Hrvatsko društvo od njih očekuje da će oni pokazati kako se u školi može riješiti agresivnost, nered i ostale negativne pojave. Oni trebaju biti blagoslov za hrvatsko školstvo. Za njih nije važno da prenose znanje jer od znanja nitko ne će postati bolji nego da Isusa donesu.

- Nova evangelizacija ne sastoji se u tome da mi one koji ne idu u crkvu dovedemo u nju, nego da se mi sami evangeliziramo. Nitko nije privilegiran od nove evangelizacije, ona treba krenuti od biskupa, svećenika, redovnika, vjeroučitelja i vjernika – poručio je dr. Ivančić.

U kratkoj meditaciji slijedila je priprava za pokorničko bogoslužje, osobnu ispovijed i euharistijsko klanjanje koje je održano u požeškoj katedrali.

KATOLIČKE MEDICINSKE SESTRE POSJETILE BOLNICU NA STRMCU

Promicanje kršćanskog pristupa u liječenju bolesnika

Glede novih saznanja u cjelovitom zbrinjavanju bolesnika, članovi Hrvatske katoličke udruge medicinskih sestara i tehničara u Požeškoj biskupiji organizirali su 12. studenoga studijski posjet prvoj katoličkoj bolnici u Hrvatskoj, Psihijatrijskoj bolnici "Sveti Rafael" u Strmcu.

Nakon dolaska u Strmac pedesetak zdravstvenih djelatnika iz Požege primio je prior samostana milosrdne braće p. Dario Vermi. On je izrazio zadovoljstvo zanimanjem katoličkih zdravstvenih djelatnika za karizmu koju već pet stoljeća provodi Bolnički red sv. Ivana od Boga u 53 zemlje svijeta. Naglasio je da je to može biti dobar poticaj na međusob-

nu suradnju i zajedničko zalaganje na promicanju kršćanskih ideja u liječenju bolesna čovjeka.

Nakon toga, ljubazno osoblje bolnice, na čelu s ravnateljem dr. Josipom Mičijom, povelu je kolege iz Požege u razgledavanje moderno opremljenih bolničkih prostora. Iako su u bolnicu prvi bolesnici primljeni prije samo tri mjeseca, dr. Mičija iznio je neka iskustva. Govorio je o holističkom pristupu bolesniku u koji je svakako uključena i bolesnikova obitelj. Kazao je da trenutno vlada znatno veća potreba za palijativnom skrbi u odnosu na psihijatrijsko liječenje.

Zdravstveni djelatnici iz Požege zatim su se zaputili u Cernik u kojem su

razgledali bogatu riznicu franjevačkog samostana i crkvu sv. Petra apostola u kojoj je, za njih sv. misu služio p. Zlatko Papac u koncelebraciji s p. Zvonkom Šeremetom, duhovnim asistentom HKUM-STuPB. (Mira Ilić)

DJECA KATOLIČKE OSNOVNE ŠKOLE POSLALA DAROVE PRIJATELJIMA U BENINU

Djevojka iz Zagrađa otišla pomagati u Afriku

Predstavnici učenika Katoličke osnovne škole u Požegi u nazočnosti ravnatelja Ivice Žuljevića 7. studenog predali su prigodne darove, uglavnom školski pribor i slatkiše, Đurđici Lucić koja je početkom studenog otputovala u daleki Benin, jednu od najsiromašnijih afričkih zemalja. Tridestogodišnja Đurđica Lucić iz Zagrađa kraj Pleternice kao volonterka pomaže u Beninu redovnicama iz družbe Marijine sestre od čudotvorne medaljice koje u toj zemlji vode nekoliko sirotišta, škola i zdravstvenih ustanova.

– Počelo je sve od ove škole. Moja sestra koja tu radi kao učiteljica rekla mi da u ovoj školi svaki razred školuje po jedno dijete u Beninu. Tako smo ja i još pet curica postale kumovi maloj Bernadeti iz Benina za čije školovanje smo godišnje trebali osigurati 100 eura. Novac smo prikupili izrađujući od čestitki različite ukrase koje smo prodavali. Onda sam ove godine na hodočašću u Svetu zemlju upoznala Odilana Gbenoukpo Singboa, svećenika iz Benina, kojega je školovala Varaždinska biskupija. Posebno me potaknula njegova priča o napolitanki, odnosno o tome kako se tamo djeca raduju jednoj jedinjoj kocki napolitanke koju još dijele na listiće. Tada sam poželjela otići

tamo, da im donesem napolitanke i radosnu vijest i da im pomognem koliko god mogu kao i svi moji – ističe Đurđica. U Benin je prenijela pozdrave i djeci koju školuju učenici Katoličke osnovne škole u Požegi.

Ivica Žuljević, ravnatelj škole, kazao je kako ga raduje što je sestra naše učiteljice otišla pomagati djeci kojoj pomažu i naši učenici. – Drago nam je što ćemo im i na ovaj način pomoći i što

se duhovno, preko jedne nama poznate osobe, ali i molitvama povezujemo s djecom u dalekoj afričkoj državi. Sve ovo ima i odgojnu ulogu, odnosno na ovaj način želimo našu djecu poučiti da bez obzira koliko se nama nekada činilo da nam je teško, da im onih kojima je još puno teže i kojima je potrebna naša pomoć – poručio je ravnatelj Žuljević. (Lj. M. • Snimio: Duško Mirković)

FRANJEVCI U CERNIKU OBILJEŽILI PET STOLJEĆA DJELOVANJA

Veliki doprinos izgradnji cjelokupnog života cerničkog kraja

Piše i snimila: Višnja Mikić

Zupa sv. Petra u Cerniku 5. studenog obilježila pet stoljeća djelovanja franjevaca, zatim 300 godina cerničkog franjevačkog samostana i deset setu obljetnicu obnovljene crkve sv. Leonarda. Obilježavanje je počelo misnim slavljem u crkvi sv. Leonarda koju je slavio o. Željko Železnjak, provincijal Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda iz Zagreba u koncelebraciji sa

svećenicima Novogradiškog dekanata na čelu s dekanom Pericom Matanovićem te franjevcima koji su rodom iz Cernika ili su bili u službi u ovoj župi. Sve je pozdravio domaćin, gvardijan o. Ante Perković i podsjetio na bogatu povijest Cernika, koji se u povijesnim dokumentima prvi put spominje daleke 1255. godine.

Provincijal Železnjak u svojoj povijesti je naglasio kako smo „došli u cerničku „Linartu“, ali ojačani nadom i vjerom u Božju prisutnost, i to o blagdanu sv. Linarte, kako bismo se svojim molitvama prisjetili prošlosti i franjevačke prisutnosti u ovim krajevima te s poštovanjem rekli hvala, za ono dobro, lijepo i plemenito, što se po braći franjevcima u proteklih pet stotina godina događalo u ovom kraju. Nakon mise svi su se u procesiji uputili do Cernika gdje je obavljena pobožnost Križnog puta i blagoslovljena nova cernička Kalvarija.

Uslijedilo je predstavljanje knjige o. Julija Jančule „Franjevci Cerniku“. Riječ je o dopunjenom, reprint izdanju. Naglašeno je kako su u Cerniku 23 generacije obukle redovničko odijelo i počele živjeti po primjeru asiškog siromaška sv. Franje.

Rad i trud franjevaca, rečeno je, i njihov primjer života, imali su nemjerljiv doprinos oblikovanju cjelokupnosti života u cerničkoj sredini, njegovom gospodarskom rastu i napretku, kulturnološkom i društvenom životu, formiranju građanske svijesti, oblika ponašanja i manira građanskog svijeta, a poseban utjecaj imali su i dali neprocjenjiv značaj razvoju školstva. Uz mnoštvo opismenjenih u samostanu do gradnje prve pučke škole 1859. i vodećoj inicijativi u gradnji, valja spomenuti veliki doprinos i u gradnji nove škole te stalnoj težnji za unapređivanjem školstva.

MSGR. VJEKOSLAV MARIĆ, NAJSTARIJI DJELATNI SVEĆENIK NAŠE BISKUPIJE

Svećenik mora umrijeti od svećeničkih napora, nijedna druga smrt nije ga dostojna

Razgovarala: Ljiljana Marić

• *Za svećenika ste zaređeni 21. listopada 1951. godine. Zašto se niste redili kao i ostali svećenici krajem lipnja?*

- Dvojica mojih kolega i ja tada smo zaređeni jer smo jedan semestar proveli u glavnom zatvoru Hrvatske. Naime, u sjemeništu se 12 naših kolega organiziralo i oni su tiskali letke u kojem su pozivali narod da bez prolijevanja krvi nešto poduzmu protiv tadašnje vlasti koja je u to vrijeme seljacima oduzimala njihovu stoku i ostale proizvode. Nakon što su otkriveni, uhapšeno je pola bogoslovije iako mi drugi nismo imali ništa s time. U novinama se tada pojavio bombastičan naslov „Teroristička organizacija na Kaptolu”. Zbog toga smo se nas trojica, koji smo završili u zatvoru, redili u jesen.

Susreti s kardinalom Stepincem

• *U kojoj ste župi započeli svoje djelovanje kao svećenik?*

- Početkom prosinca 1951. godine nadbiskup Stepinac izišao je iz zatvora u Lepoglavi odakle je odvezen u kućni pritvor u Krašić. Posjetio ga je tadašnji tajnik nadbiskupije Pišonić i pitao ga je kakvo je stanje na Baniji u pogledu svećenika. Odgovorio mu je da je puno praznih župa i tada je nadbiskup upitao: „Zar je moguće da nema mladih svećenika koji bi bili spremni otići na Baniju kako bi se te župe popunile?” Tajnik je to spomenu Franji Juraku koji je zajedno sa mnom bio zaređen, a on je odmah prijavio nas dvojicu da ćemo mi ići. Ja sam izabrao glinski kraj i već za božićne blagdane bio sam na župi Viduševac. Zatekao sam veliku bijedu i siromaštvo te puno udovica. Narod je još bio zavijem u crninu. Nakon božićnih blagdana još u nekoliko navrata sam dolazio u tu župu, a onda sam otišao u vojsku i nakon povratka dobio sam tu župu.

Župnik požeške župe sv. Leopolda Mandića 84-godišnji msgr. Vjekoslav Marić najstariji je djelatni svećenik naše biskupije. Ove jeseni slavio je 60. obljetnicu misništva.

• *Susreli ste se tih godina i s nadbiskupom Stepincem. Po čemu pamтите taj susret?*

- Deset dana poslije njegova dolaska u Krašić nas troje mladomisnika je sjelo u taksi i otišli smo ga pohoditi. Zaustavio nas je milicajac, dali smo mu osobne karte i pustili su nas. Drugi put smo s dva automobila išli ispovjedati u Žumberak pa smo na povratku svratili do njega. Pri tim susretima trnci su me prolazili jer je preda mnom stajao čovjek o kojem cijeli svijet govori, to je čovjek koji je imao hrabrosti stajati čvrsto poput slavonskog hrasta i braniti svakoga čovjeka bez obzira je li to bio Rom, Srbin, Židov ili je bio u partiji. Za svakoga se zauzimao. Bio je tako jednostavan, blizak i drag. Doživio sam ga kao čovjeka jako velika srca.

Četiristo puta po dozvolu

• *Nakon petnaest godina župnikovanja na Baniji vratili ste u svoju Požeštinu, odnosno u župu Požeške Sesvete.*

- Nakon petnaest godina osjetio sam zasićenost vjernika i smatrao sam da je potrebna promjena. U Požeškim Sesvetama umro je župnik pa sam 1967. godine dobio tu župu gdje sam ostao osam godina. Tu sam sagradio i tada najmoderniji župni stan gdje je odsjedao i tadašnji nadbiskup Franjo Kuharić kada je dolazio dijeliti sakrament svete Potvrde u župe Požeštine. Jednom prigodom je rekao da je šteta da takav stan nije u Požegi i tada mi je dao za naslutiti da planira u Požegi osnovati novu župu. Tadašnji požeški župnik Josip Dumić uvidio je potrebu da se njegova župa podijeli jer je broj vjernika sve više rastao. Mene je tada nadbiskup smjestio kod župnika Dumića sa željom da poradim na osnivanju nove požeške župe. Bilo je to pred Božić, tako da sam za vrijeme blagoslova obitelji obilazio domove buduće župe sv. Leopolda Mandića i izviđao situaciju. Sredinom ljeta iduće godine kupili smo kuću u kojoj je bila uprava nekadašnje ciglane koja nam je poslužila kao privremeni prostor za liturgijsku službu.

• *Kako su tadašnje vlasti reagirale na osnivanje nove župe?*

- U početku su mislili da se župa ne može osnovati ako nema crkve. Među-

tim, kada su vidjeli da se tamo okuplja velik broj vjernika, vrlo brzo se sastala partija i zaključila da to treba zatvoriti. Osnovana je komisija koja je trebala vidjeti zadovoljava li zgrada sve potrebe. Kako smo imali sve što treba, nisu je mogli zatvoriti. A onda je počelo mukotrpno ishođenje građevinske dozvole za gradnju župne crkve. U čast sv. Antuna svaki utorak kao na zavjete išao sam povjerniku za odnose s vjerskim zajednicama i tako 400 puta kako bih ishodio građevinsku dozvolu koju sam dobio tek na blagdan sv. Josipa 1984. godine nakon što je tom svecu izmoljena devetnica. Trajalo je to devet godina, osam mjeseci i devet dana. Blagoslov temeljnog kamena bio je 1974., a blagoslov crkve 1977. godine.

Uzor mi je papa Ivan Pavao II.

• *Iako ste davno zaslužili mirovinu, Vi i dalje upravljate ovom župom. Niste se još umorili?*

- Moj je moto da svećenik mora umrijeti od svećeničkih napora, ni jedna druga smrt nije njega dostojna. Uzor mi je blaženi papa Ivan Pavao II. koji je do posljednjeg daha života bio predan Bogu. Svećenik sam, nisam na prisilnom radu, Bog me pozvao, odazvao sam se, ali onda kada sam se odazvao, trebam se potpuno dati Bogu. Narod Božji ne treba ni preveć pametne ni preveć mudre jer Crkvu nisu obnavljali nekakvi filozofi nego male duše velikog srca. Posebno me raduje što se Bog sa mnom poslužio kako bi se izgradila ova župna crkva, ali i crkva Milosrdnog Isusa te što se 20 mojih vjeroučenica zaređilo, a šest vjeroučenika postalo svećenicima. Svoje zvanje, unatoč brojnim poteškoćama, ne bih ni za što mijenjao.

U NOVOKAPELAČKOJ ŽUPI DJELUJE GLAZBENI SASTAV MLADIH »KAIROS«

Slaviti Boga pjesmom milosni je trenutak

Piše i snimila: Višnja Mikić

Kako mladi ljudi mogu korisno provoditi slobodno vrijeme, a uz to slaviti Boga i družiti se, pokazuje i „Kairos“ – glazbeni sastav koji svira duhovnu glazbu. U novokapelačkoj župi Blažene Djevice Marije djeluje godinu dana, ali uz veliku podršku župnika Đure Cvitića i roditelja u kratkom su vremenu postigli puno.

„Kairos“ ima petnaest članova. Voditeljica je osamnaestogodišnja Matea Lovrić, maturantica Medicinske škole u

Slavonskom Brodu, glazbom, pjevanjem i sviranjem bavi se od malih nogu. Iako su raspršeni po srednjim školama i fakultetima širom Hrvatske, vikendom su zajedno i marljivo vježbaju. Prvi nastup bio je njihov cjelovečernji koncert „Pjesma si Ti srca mog“ sredinom kolovoza, uz Dan općine Nova Kapela. Nedugo zatim sudjelovali su na festivalu duhovne glazbe „Duga 2011“ u Ludbregu. Uz blagdan Male Gospe, pjevali su na Gospinu polju iznad Bilog Briga. Održali su humanitarni koncert u župi Kraljice Svete Krunice u Novoj Gradiški, za gradnju njihove crkve, uveličali obljetnicu batrinske crkve sv. Antuna Padovanskog, krajem studenog sudjelovali su na velikom humanitarnom koncertu u školskoj športskoj dvorani Osnovne škole „Antun Mihanović“ Nova Kapela – Batrina. Nedavno su gostovali u programu HRT-a u emisiji „Dobro jutro, Hrvatska“, zajedno s mladim novogradiškim glazbenikom i pjevačem Bernyjem. Tijekom došašća svake su subote sudjelovali u programu

u Batrini, uz veliki adventski vijenac.

Župnik Cvitić ponosan je na rad ove skupine mladih i pomaže im kao duhovnik, ali i idejama i savjetima, baš kao i njihovi roditelji. Iza njih je velik izbor duhovnih skladbi različitih hrvatskih izvođača, ali imaju i pet autorskih pjesama za koje su stihove, glazbu i aranžman napisale Matea Lovrić i Marjeta Maričević, članice „Kairosa“.

– „Kairos“ znači prije svega trenutak milosti, odnosno milosni trenutak, a silazak Boga među ljude, do svakog čovjeka, bio je milosni trenutak za sva pokoljenja. Mi, članovi ove grupe duhovne glazbe naše župe, želimo da se Isus ovog Božića rodi u srcu svakog čovjeka, svakog našeg župljanina. Zato pripremamo naš božićni koncert, a želja nam je i objava našega prvoga nosača zvuka i vjerujem kako ćemo je do kraja prosinca i realizirati. Bit će to lijep dar župi, ali i svakome od nas jer će to biti kruna našeg zajedničkog jednogodišnjeg rada – kaže voditeljica grupe Matea Lovrić.

Biskup s učenicima Požeške katoličke gimnazije

Biskup Antun Škvorčević primio je 2. prosinca u Biskupskom domu pedesetak učenika dvaju odjeljenja prvoga razreda Katoličke klasične gimnazije u Požegi u pratnji ravnatelja Roberta Mokrog i vjeroučitelja Josipa Krpeljevića.

U pozdravu gimnazijalcima kazao je kako je važno naučiti čitati slova i služiti se literaturom, ali da je jednako tako važno znati čitati ono što je zasljeđeno u baštini koju su nam ostavili prethodni naraštaji. Istaknuo je da to smatra osobito korisnim za učenike katoličkih škola, koji se nastoje uključiti u sustave vrijednosti onih koji su nam namrli mnoga dobra čiji

smo dionici. Poveo ih je u crkvu sv. Lovre te im je ondje, tumačeći njezine povijesno-kulturne vrijednosti, približio sve ono što je od srednjega vijeka do danas nastojao živjeti čovjek na prostorima srednje Hrvatske, posebno u izgradnji svoga duhovnog identiteta. Zajedno s učenicima posjetio je i povijesnu knjižnicu biskupije u sastavu Biskupskog doma gdje im je knjižničarka Nikolina Mandić predstavila isusovačku, pavlinsku, orfanotrofijsku i drugu ostavštinu. Na kraju se biskup zajedno s gimnazijalcima pomolio u crkvi sv. Lovre, po njihovoj želji, na latinskome jeziku. (I. I. • Snimio: Goran Lukić)

Izrađivali nakit kako bi obradovali roditelje koji ne rade

Učenici Katoličke klasične gimnazije u Požegi i ovoga adventa odvojili su dio svoga vremena kako bi sudjelovali na kreativnim radionicama gdje su izrađivali različite božićne ukrase i nakit. Pod vodstvom prof. Magdalene Došen u radionici su sudjelovali učenici svih razreda.

– Izrađivali smo antički nakit, naljepnice za prozore, ukrase za borove, a prije Božića smo to prodavali na štandu u pješačkoj zoni. Pomogle su nam i mame koje su ispekale kolače pa smo i njih prodavali. Novcem koji smo na ovaj način prikupili darovat ćemo obitelji u kojima roditelji ne rade – kazale su učenice Martina Mijoković i Valentina Šutalo.

Robert Mokri, ravnatelj škole, istaknuo je da njihovi učenici već tradicionalno u prigodi Božića izrađuju različite ukrase kako bi njihovom prodajom prikupili novac za pomoć potrebitima. – Veoma je važno da na taj način osjete značenje Božića, odnosno da ga znaju drugima donijeti i darivati jer Božić je darivanje sebe drugima – poručio je ravnatelj Mokri. (H. T. • Snimila: Ljiljana Marić)

MINISTRANTSKE SUBOTE U POŽEŠKOM KOLEGIJU

Promicanje i promišljanje duhovnih zvanja

Piše i snimio: Goran Lukić

Povjerenstvo Požeške biskupije za pastoral duhovnih zvanja pod vodstvom Marija Matijevića, prefekta u požeškom Kolegiju, organizira jednodnevne susrete ministranata osmoga razreda osnovne škole iz župa pojedinih dekanata, i to na prve subote u mjesecu, kada članovi Biskupijskog djela za zvanja imaju dan molitve i žrtve. Tako se u subotu 5. studenoga okupilo u požeškom Kolegiju dvadesetak ministranata osmoškolaca iz župa Velika, Vetovo, Jakšić, Stražeman, Kaptol i iz požeške župe sv. Terezije, a 4. prosinca ministranti osmih razreda iz župa Pleterničkog i Novokapelačkog dekanata.

U prijedpodnevnom dijelu susreta ministranti su sudjelovali na duhovnom programu u kojem su na temelju biblijskih tekstova razmišljali o duhovnom pozivu, a potom su im o svom zvanju svjedočili svećenički aspiranti iz Kolegija i mladi svećenici. Posjetili su biskupijski Odgojno-obrazovni centar u koji su smještene Katolička klasična gimnazija i Katolička osnovna škola. U Biskupskom domu primio ih je biskup Antun Škvorčević koji im je progovorio o značenju njihova susreta, protumačio im kako je u Požegi

tijekom 18. stoljeća djelovalo sjemenište pokraj sadašnje katedrale povezano s gimnazijom koju su utemeljili isusovci 1669. godine, a nakon toga i akademiju gdje su svećenički kandidati postizali svoju izobrazbu. Prikazao im je prošlost zgrade u kojoj je sada sjedište Požeške biskupije, s posebnim osvrtom na 110 godina djelovanja orfanotrofija u kojemu su brojni siromašni učenici našli svoj dom dok su pohađali gimnaziju i postali kasnije važni ljudi u hrvatskom društvu, djelatni kao svećenici ili u nekom drugom zvanju. Dodao je da je Požeška biskupija željela u novim okolnostima nastaviti na tom značajnom povijesnom tragu te je 2006. godine utemeljila Kolegij u Požegi za nadarene učenike slabijih materijalnih mogućnosti i za svećeničke aspirante, a 2007. Katoličku klasičnu gimnaziju koju pohađaju i kolegijaši.

Biskup je rekao ministrantima kako je dobro da se upoznaju s povijesnim činjenicama i sa sadašnjim mogućnostima tih ustanova koje su i njima otvorene. Zatim ih je poveo u Povijesnu biskupijsku knjižnicu gdje im je predstavio vrijedni sadržaj koji ona posjeduje. Naposljetku su zajedno posjetili crkvu sv. Lovre gdje

su se nakon njezina upoznavanja zajedno pomolili i gdje je biskup na sve njih zazvao Božji blagoslov.

Održan 14. festival duhovne glazbe u Pakracu

Pod medijskim pokroviteljstvom Hrvatskog katoličkog radija pakračka župa Uznesenja Blažene Djevice Marije organizirala je 10. prosinca četrnaesti po redu Festival duhovne glazbe „Hodočašće u došašće“. Sudionici festivala okupili su se u pakračkoj crkvi u 17 sati kada im se pružila prilika za svetu ispovijed, a potom je uslijedilo misno slavlje koje je predvodio Perica Matanović, novogradiški župnik. Na misi su pjevali članovi Hrvatskog pjevačkog društva „Urbata“ iz Davora. Pozivu organizatora festivala ove su se godine odazvali Gospel-zbor „Glas“ iz Zagreba, Čedo Antolić i zbor mladih Kraljice sv. Krunice također iz Zagreba, potom Zbor mladih „Mala Kap“ iz Donje Stubice, VIS „Izidor“ iz Splita te domaća skupina „Vita nova“ čiji su članovi 1998. godine i pokrenuli festival. – Osobno sam jako zadovoljan festivalom, a mnogi od prisutnih bili su mišljenja kako je ovo bio jedan od ponajboljih festivala do sada – rekao je pakrački župnik Matija Juraković. (vm • Snimio: Mario Barać)

Svečanost primanja novih križara u Požegi

Na blagdan Krista Kralja, 20. studenog, u župi sv. Leopolda Mandića u Požegi primljeno je 15 novih križara u Križarsko društvo bl. Alojzija Stepinca. Svečana obećanja izrekli su na misnom slavlju koje je predvodio župni vikar Dragoslav Kozic, a ceremoniji primanja nazočio je predsjednik Središnjeg križarskog vodstva Darijo Burjan. Time se nastavlja tradicija križarstva u ovoj župi, gradu i biskupiji koja traje već 15 godina zahvaljujući glavnom duhovniku križara župniku Vjekoslavu Mariću. Novi članovi križari postali su: Iva Barišić, Marijana Bunjevac, Dora Ivanika, Marija Ivić, Ana Jozić, Doris Jurković, Ivan Kerepčić, Josip Masjar, Nikolina Pavlović, Ana Rajković, Petra Skukan, Gabriela Soldo, Antun Štivičić, Ivan Tadijal i Kristina Tadijal. Svi križari u župi redovno se okupljaju svakog petka kao i ostali mladi naše župe na sastancima da zajedno slave Boga molitvom i pjesmom, a nakon molitvenog dijela slijedi duhovni nagovor o križarskim uzorima – o bl. Ivanu Merzu, službenici Božjoj Marici Stanković, bl. Alojziju Stepincu i drugima. Križari sudjeluju u različitim karitativnim akcijama u župi i tako svjedoče svoje križarsko geslo: ŽEA (žrtva-euharistija-apostolat). (J. Katić)

BISKUP ŠKVORČEVIĆ U PROGNAČKOM NASELJU KOVAČEVAC

Nevolja je prigoda da se još više približimo Bogu

Piše i snimio: Goran Lukić

U okviru programa predbožićnih pohoda pojedinim socijalnim ustanovama biskup Antun Škvorčević posjetio je 14. prosinca prognaničko naselje u Kovačevcu kod Nove Gradiške. U dvorani je biskup predvodio euharistijsko slavlje zajedno sa Stjepanom Štefanekom, prognaničkim dušo-

briznikom, Pericom Matanovićem, župnikom župe Bezgrješnog začeća BDM na čijem se području nalazi naselje, te s Goranom Lukićem, tajnikom. Na slavlju su se okupili gotovo svi stanovnici naselja, njih šezdesetak. Biskup im je u pozdravu rekao kako ih svojim predbožićnim dolaskom želi ohrabriti, pomoći da otvore svoja srca Isusu Kristu te da on snagom svoga Duha izliječi njihove rane koje još uvijek bole, da donese utjehu i obdaru olakšanjem u poteškoćama. Rekao je da se molitvom i euharistijskim slavljem želi s njima približiti Isusu Kristu kako bi još čvršće bili ugrađeni u zajedništvo Požeške biskupije. Spomenuo je da danas slavimo sv. Ivana od Križa, veliki uzor kako se trpljenjem i samozatajom postaje dionikom Isusova djela spasenja.

U homiliji biskup je, tumačeći ulomak iz knjige Izaije proroka, podsjetio stanovnike prognaničkog naselja da su nevolje i stradanja bile svojevrstne privilegirane prigode u kojima je Bog podsjećao izrael-

ski narod da je sve prolazno i nesigurno i kako im on ostaje jedinom čvrstom točkom i nadom. Potaknuo je prognanike da upravo tako nastoje promatrati svoje stanje, da im ono bude prigoda u kojoj će se još snažnije približiti Bogu i na njemu graditi svoju konačnu sudbinu. Ujedno im je kazao da poput Ivana Krstitelja prepoznaju u Isusu Kristu liječnika koji ozdravlja dubinu čovjekova bića od smrtnih bolesti njegova duha.

Nakon poprične molitve biskup je zajedno sa svima nazočnima izmolio molitvu Gospi Voćinskoj. Razgovarao je s prognanicima te zahvalio dušobrižniku Štefaneku za redovite tjedne dolaskе u naselje, a župniku Matanoviću za ono što čini njima u prilog. Zazvao je na sve Božji blagoslov i poželio duhovno plodnu adventsku pripremu za Božić. I ovom prigodom prognanicima je podijeljena novčana pomoć Požeške biskupije.

Kolačima plaćaju mjesečne karte srednjoškolcima

Volonteri Caritasa župe sv. Marka Evanđelista u Markovcu Našičkom zaključili su, obilazeći pojedine obitelji i kroz razgovor s njihovim članovima, kako neki roditelji teško mogu pokriti sve financijske izdatke za svoje srednjoškolce. Razumjelo se da je potrebna djelotvorna ljubav. Ideja za prodaju kolača u ovoj župi uvijek nađe plodno tlo. Župnik Branko Šipura sve je na vrijeme oglasio. Prikupilo se nešto materijala među vjernicima, a većinu su volonteri sami darovali.

Kolači su se pekli i do kasno u noć. Bilo ih je puno jer, osim volonterki, oni su u ovu aktivnost uključili i svoje prijatelje. Već samo pakiranje dalo je svima puno radosti, a u tom poslu su pomogli i mladi. Prodaja nakon nedjeljnih svetih misa u župi potpuno je uspjela, a posljednji paketić netko je uspio prodati i u svom susjedstvu. Cilj je postignut – plaćati mjesečnu kartu za prijevoz đaka u srednju školu. Ovaj novac nekome je neizvjesnost zamijenio sigurnošću, a volonteri su ponovno iskusili radost davanja ili obostranu radost. (P.S.)

Brojne aktivnosti Caritasa u Jasenovcu

Caritas župe Jasenovac imao je veliku ulogu u ratnom i poratnom razdoblju, a njegovi volonteri i danas vrijedno rade osmišljavajući aktivnosti kojima pomažu župljanima u potrebi. Uz dvadesetak volontera Caritasa, u suradnji s drugim vjernicima i općinom, puno se može.

– Za blagdan Svih svetih volonteri Caritasa izrađivali su i prodavali cvjetne aranžmane, a sredstva od prodaje namijenili su obiteljima kojima je pomoć najpotrebnija. Tu su i akcije pravljenja rezanaca, mlinaca, kolača. Aktivni su i u došašću: ne samo uz Nedjelju Caritasa, nego i tijekom cijelog došašća kako bi onima kojima je pomoć doista potrebna Božić učinili ljepšim – ističe župnik Mario Cimbali.

Volonteri posebno ističu veliku župnikovu potporu za sve aktivnostima zbog čega i sami s većom radošću sudjeluju u akcijama. (Vi. M.)

Koncertom pomogli potrebite

Povodom nadolazećih božićnih blagdana tamburaški sastav Bisernica iz Požege u suradnji s Caritasom župe sv. Terezije Avilske organizirao je 18. prosinca humanitarni koncert u Dvorani sv. Terezije Avilske. Ulaz je za sve posjetitelje bio slobodan i svatko je mogao ostaviti dobrovoljni prilog koji se skupljao za siromašne obitelji župe sv. Terezije Avilske.

– Ovo je prva ovakva akcija našeg Caritasa koja nam je pomogla da ovoga Božića obradujemo najpotrebitije u svojoj župi. Zahvalni smo svima koji su sudjelovali i svojim priložima nam pomogli – kazao je Ivica Žuljević, župnik požeške župe sv. Terezije Avilske.

Uz Bisernicu na koncertu su nastupili i njihovi prijatelji glazbenici: Garavuše iz Kutjeva, Bekrije i Zlatna dolina iz Požege, Legende iz Velike, Zlatni klas iz Osijeka, Prijatelji iz Đakova te solisti Bruna Oberan, Mihael Bumba, Luka Lukačević, Marijo Kovačević, Sanela Kovačević, Nikol Kaurinović. Program je vodio Tomislav Pandžić. (H. T. • Snimio: Duško Mirković)

Krizmanici Skenderovci pomažu Caritasovim volonterima

Učimo pomagati bolesnima, starijima i nemoćnima

Kako u našoj župi ima mnogo starih i samih, napuštenih i bolesnih, većina akcija našeg župnog Caritasa usmjerena je na pomoć njima. Posebno u ovo vrijeme došašća obilazimo ih, donosimo im neke osnovne namirnice i potrepštine, a još više im želimo donijeti toplu ljudsku riječ. Nastojimo posebno uključiti učenike osmih razreda, odnosno krizmanike da nauče kako pomagati onima koji su u različitim potrebama te da osjete radost darivanja – ističe Saša Paveljak, župnik u župi Skenderovci.

Među onima koji su se uključili u karitativne aktivnosti i osmaš je Ante Stojčević kojeg smo s voditeljicom župnog Caritasa Ankicom Stojčević te još nekolicinom njegovih prijatelja zatekli u obilasku 77-godišnje bake Sofije Gašparić u Pavlovcima.

- Već godini dana sam uključen u rad Caritasa. Pomažem tako da pakiramo pakete za siromašne u našoj župi, obilazimo ih i pitamo ih što im treba pomoći. Kako

živim u susjedstvu bake Sofije, često navratim do nje i pitam ju treba li joj donijeti drva ili nešto što drugo. Dobro je što smo se uključili u ove akcije jer tako učimo kako pomagati drugima – kazao je Ante. Baka Sofija posebno ga je pohvalila.

Naime, ona bez tuđe pomoći ne može jer je teško pokretna zbog toga što je preživjela moždani udar. Tako da su joj velika pomoć susjedi, Caritasovi volonteri i rođaci.

A da bi baki Sofiji i drugima Caritas mogao pomoći, njegovi volonteri, kako je kazala njihova voditeljica Ankica Stojčević, organiziraju akcije prodaje domaćih kolača, mlinaca, rezanaca i božićnih ukrasa koje sami izrađuju a u čemu im također pomažu mlađi članovi, posebno krizmanici. Ponekad im netko nešto daruje kao što je bilo za našeg posjeta kada je ekološko obiteljsko gospodarstvo Rosipal darivalo različito povrće koje sami proizvode. (Lj.M. • Snimio: Duško Mirković)

Djeca i bake u zajedničkoj akciji za siromašne

U Katoličkoj osnovnoj školi organizirana je radionica izrade adventskih vijenaca i božićnih ukrasa u kojoj su uz učiteljice i djecu sudjelovale i starije osobe iz dnevnog boravka i pomoći u kući.

– Sudjelovala sam na dosta radionica, ali nikada nisam radila s djecom. Krasno mi je raditi s njima, posebno jer je tu i moja unučica. Jako mi je drago što sam im mogla pomoći i nešto pokazati te na taj način pridonijeti da oni mogu pomoći siromašnima – rekla umirovljenica Marija Paveljak. Njezina unuka Marta Klarić dodala je da voli kada u školi nešto kreativno rade, a posebno joj je bilo drago što je tu i njezina baka.

Učiteljica trećeg razreda Josipa Petriška kazala je da se svi zajedno vesele dok rade jer znaju da će prodajom tih predmeta obradovati siromašne. – Ovo je i lijep način pripreme za najradosniji kršćanski blagdan, ali i prilika da se unutar škole i izvan nje šire zajedništvo i ljubav – kazala je vjeroučiteljica Jasna Krstanović. (H. T. • Snimio: Duško Mirković)

U Caritasove radionice uključili i djecu

Caritas Župe sv. Petra i Pavla u Kaptolu odlučio je da u pred-blagdansko vrijeme u svoje akcije uključi i učenike viših razreda osnovne škole kako bi već sada gajili osjetljivost za potrebe siromašnih, bolesnih i osamljenih.

– Prije došašća, ali i tijekom došašća, organizirali smo radionice u koje smo pozvali i vjeroučenike kako bi nam pomogli u izradi različitih ukrasnih i uporabnih stvari koje smo potom prodavali. Djeca su pokazala svoju kreativnost, a i na koristan su način provela svoje slobodno vrijeme. Bilo je to lijepo druženje nas starijih članova Caritasa i djece i prigoda da jedni od drugih nešto novo naučimo – kazala je Manuela Čakalić, voditeljica župnog Caritasa u Kaptolu.

Župnik Josip Klarić smatra da je ovo fantastičan način odgoja mladih. – Oni koji su sudjelovali i svojim radom doprinijeli da se pomogne bližnjima svakako da će na drugačiji način doživjeti božićne blagdane. Osjetit će njihovu puninu i pravo značenje, a to je najvažnije – poručio je župnik Klarić.

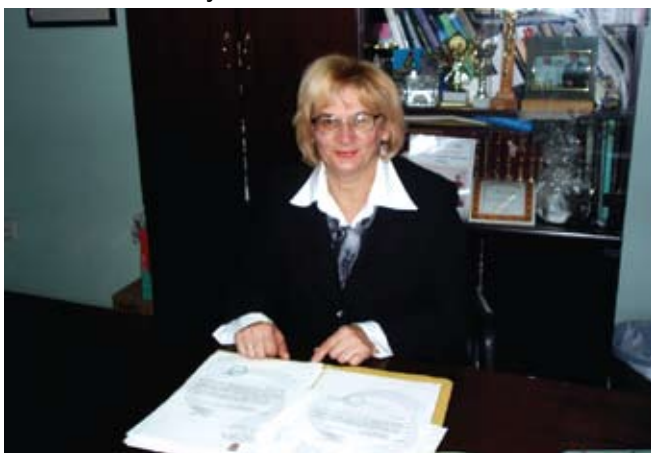
Prikupljeni novac iskoristio se za kupnju najosnovnijih prehrambenih namirnica i kućnih potrepština za najsiromašnije u župi kojima su bili obradovani za Božić. (Lj. M. • Snimila: Ljiljana Marić)

OBITELJ IVANA I MARIJE MAČKOVIĆ IZ ŽUPE JASENOVAC

Vjera i podrška obitelji najvažnije su za uspješno obavljanje posla

Piše i snimila: Višnja Mikić

Zupa Uznesenja BDM i sv. Nikole u Jasenovcu datira iz 1710. godine. Polako zacjeljuje i liječi ratne rane. Prije dvadeset godina bila je potpuno okupirana, a velikosrpska mržnja srušila je većinu sakralnih objekata. Međutim, kaže jasenovački župnik Mario Cimbala, od 1995. godine prognanici su se vraćali, a s njima i život i snaga vjere koja je tinjala i opstala na udaljenim ognjištima, gdje su vjernici, tijekom nametnutoga nam rata, našli privremeni dom.

Među onima koji su morali otići s rodno praga, ali su se vratili, bili su i Marija i Ivan Mačković. Danas imaju dvije kćeri, Anu Mariju, koja ima svoj dom, supruga i dvoje djece u Svetoj Nedjelji, te Ivanu, koja je učiteljica i ako Bog da, na godinu je čekaju svatovi. Posjetili smo obitelj Mačković, a onda i Mariju – Micu, kako je mještani zovu, na njezinu radnom mjestu. Naime, Marija je načelnica općine Jasenovac od 1999. godine.

Aktivna u pastoralnom vijeću, Caritasu...

O Mariji smo čuli lijepe riječi, najprije od župnika Cimbala. – Kao načelnica općine Marija je spremna sa svakim popričati, svakoga primiti u svom uredu i maksimalno pomoći svakoj osobi, posebno oni-

ma u potrebi. Svaki stanovnik ove općine kao da joj je dio obitelji. To možete čuti na svakom koraku. Ako me pitate za Mariju kao župljanku, opet moram naglasiti njezine aktivnosti u župnom ekonomskom, pa u župnom pastoralnom vijeću, u župnom Caritasu. Marija je i čitač i pjeva u crkvenom zboru. Naš zbor je prije dvije godine obilježio 180 godina aktivnog rada – istaknuo je župnik dodajući kako župa ima izvrsnu suradnju s općinom.

Druženje s ljudima

S 56 godina života, puno radnog iskustva, pa i u vođenju jedne općine, Marija se odlično snašla, kaže, najviše zahvaljujući svojoj vjeri i podršci obitelji, posebno supruga Ivana, koji je u mirovini, ali se bavi poljoprivrednom i radi po cijeli dan, a Marija, po završetku posla u općini, dolazi kući, „uskakače“ u čizme i radnu odjeću, pa na novo radno mjesto: u staju, vrt, na njivu...

– Obradujemo šest jutara zemlje, imamo dvije krmače te stado od 25 ovaca. Volim kopati, raditi u vrtu, voditi brigu o životinjama. Suprug je tu stalno „na radnom mjestu“, a ja se pridružujem svakodnevno. Više puta u danu se presvlačim jer dođem kući s posla, idem u staju, a onda se moram vratiti na koji skup ili sjednicu. Uglavnom, uspijevam sve pratiti. Ja sam član Udruge za očuvanje kulturne baštine, članica sam DVD-a Jasenovac, koje je proslavilo 130. obljetnicu, u upravi sam NK „Jasenovac“ i ne propustim ni jednu utakmicu. Prakticiram otići u svaku filijalu naše župe, kad slavi svog zaštitnika. Tada sam redovita u tom selu na svečanoj misi, pjevam, ako treba, čitam i čitanja, pomognem što treba. Po završetku mise, uvijek ostanem s ljudima i družim se s njima. To mi predstavlja veliko bogatstvo – kaže Marija.

Aktivni u sportu

Marija voli pratiti sve utakmice NK „Jasenovac“. Za ovaj klub igra i zet, koji sva-

kog vikenda u nogometnoj sezoni dolazi iz Svete Nedjelje igrati za domaći klub. Kćerka Ivana nogometni je trener C kategorije. Suprug Ivan je član Šahovskog kluba „Jasenovac“ koji se natječe u 4. HŠL i naš sugovornik kaže kako je redovit na svim natjecanjima.

– Nije nama lako obrađivati polje, uzgajati domaće životinje, baviti se sportom, ali kad nešto volite, onda i stignete. Ako se krmača prasi noću, nema spavanja, moramo dežurati uz nju. Brinemo se i o ovcama koje su u toru nedaleko od kuće. Evo, vidite ovaj ječam kako je lije-po ponikao. I to je naše – pokazuje Ivan.

Pješice do Voćina

Marija je rođena Jasenovčanka. Od malih nogu je, kaže, uz crkvu. Uz nju je i rasla. – Redovito sam bila na misi, primala sakramente, a tako je i danas. Nastojim biti aktivno prisutna u životu župe. Svoju vjeru želim živjeti pomažući bližnjemu. U župi je uvriježena pobožnost sv. Antunu Padovanskom, kojemu postimo utorke, a ovdje djeluje i molitvena zajednica sv. Josipa. Osobno volim hodočašća u marijanska svetišta, posebno u Mariju Bistricu, ali najdraže mi je ipak pješačko hodočašće u Voćin koje ne propuštam – priča nam Marija.

– Sve ja to stižem, još uvijek „doskočim“ svim obvezama. U sljedećem razdoblju ipak želim malo više vremena posvetiti obitelji – završava ova aktivna načelnica općine i župljanka jasenovačke župe. Nekada su lađari prije svakog putovanja zazivali zagovor sv. Nikole Putnika i stavljali sve pouzdanje u Marijine ruke. Danas je Marija, Gospa Jasenovačka, nekako vjernicima više prirasla srcu, pa se okupljaju oko Majčina lika sredinom kolovoza, utječu se, prose, zahvaljuju joj svi župljani, među njima i obitelj Mačković, ali i hodočasnici, vjerni Marijini štovatelji iz drugih župa.

ŽUPA SVIH SVETIH U POŽEŠKIM SESVETAMA

Najviše bi se obradovali duhovnim zvanjima u župi

Piše: Vesna Milković • Snimio: Duško Mirković

Statistika pokazuje da je već deset godina ovdje više umrlih nego rođenih, ali srećom nema većih migracija ljudi pa je u župi još dosta mladih i ona je vrlo živa – kazao je p. Tomasz Cybula, upravitelj Župe Svih svetih u Požeškim Sesvetama.

Jedna je to od najstarijih župa u Požeškoj biskupiji što potvrđuju stari zapisi iz daleke 1332. godine u kojima se spominje sesvetski župnik Ivan. Nakon protjerivanja Turaka prvi župnik u Sesvetama od 1690. do 1709. godine bio je Nikola Matijević, a potom je župom upravljalo još 37 svećenika. Najpoznatiji među njima bio je Ivan Švear, autor prve tiskane povijesti Hrvata na hrvatskom jeziku Ogljedalo iliriuma. Švear je napisao i prvu povijest župe, a štovatelji hrvatske riječi u crkvi su mu 1989. godine postavili spomen-ploču. Od 2002. godine u sesvetskoj župi djeluju članovi nove redovničke zajednice Družbe svećenika Srca Isusova, poznati i kao dehonijanci, kojih inače u Hrvatskoj ima samo još u jednoj zagrebačkoj župi. Uz župnika Cybulu tu je još p. Zvonko Šeremet koji ima status pučkog misionara.

Vjernici spremni na suradnju

– U župi Sesvete je sada oko 1800 stanovnika, uglavnom katolika. Djece ima 150-ero među kojima je 30-ak krizmanika, a za mene kao svećenika je zadovoljstvo što mogu reći da je odaziv na vjeronauk vrlo dobar. No, ljudi žive u dvanaest sela rasprostranjenih na tri općinska odnosno gradska područja što govori kako djelujemo na prilično širokom području i to nam malo otežava rad – kazao je župnik. S njim se složio Milorad Bandalo, vjero-

učitelj iz Kutjeva, koji pomaže župniku, ponajprije kao orguljaš i voditelj crkvenog zbora.

– Trenutno imamo petnaest pjevača koji su redovito na probama petkom. Zbog rastrkanosti sela teško je ljude okupiti na jednom mjestu i kada je pjevanje u pitanju, ali i kada organiziramo neke druge aktivnosti. Tada to mora biti u svakom selu posebno. Srećom, ovdje živi vjernički narod koji je spreman na suradnju pa uspijevamo dosta toga napraviti – rekao je Bandalo. Osim zbora u župi sada aktivno djeluju župno pastoralno i ekonomsko vijeće, skupina ministranata i čitača, molitvena grupa te Caritas.

Crkva je spomenik kulture

Župna crkva u Sesvetama vrlo je stara, podignuta je u predtursko doba, o čemu danas svjedoči dio tornja i zapadni komad zida na kojima se vide elementi gotike. Današnja crkva obnovljena je u baroknom stilu no, 'zub vremena' učinio je svoje pa crkvu čeka temeljita obnova što će biti iznimno skupo jer je riječ o spomeniku kulture. Za sada je napravljen projekt uređenja za što je Ministarstvo kulture dalo 100 000 kuna,

ali bi što prije trebalo pronaći i pola milijuna kuna za sanaciju krova koji prokišnjava. Proteklih godina, inače, uz pomoć donacija iz inozemstva i Grada Pleternice mnogo se radilo na uređenju starog župnog stana koji je najvećim dijelom i obnovljen.

– Ostalo je još nešto unutrašnjih radova koje treba obaviti i tada ćemo imati prekrasan prostor za vjeronauk i rad raznih drugih grupa. Zadovoljan sam zbog onoga što se u župi čini u materijalnom

smislu, ali osobno bih volio da vidim još više pomaka u duhovnom smislu. Evo, ima više od 25 godina da nije bilo svećenika iz župe pa bih želio da netko što prije osjeti taj poziv – rekao je p. Cybula.

Inače, dodao je, ovi predblagdanski dani prilika su za duhovne poruke vjernicima, to više jer živimo u kriznim vremenima. – Na svetim misama ih snažnim biblijskim tekstovima podsjećam da se ne trebaju bojati jer Gospod je blizu. Kršćani ste, kažem im, ugledajte se u nadu koja dolazi od Gospodina. Uzmite snagu od Krista, tako ćete se lakše nositi sa životnim izazovima – istakao je na kraju vlč. Cybula.

Župni Caritas skrbi o siromašnima i nemoćnima

U Sesvetama je posebno aktivan župni Caritas i koji vodi Marina Keč. – Imamo tridesetak članova, a u našem djelovanju vode nas dva gesla: Bog je ljubav i Najviše daje tko sebe daje. Naš je župnik duhovni pastir, uvijek spreman da nas potakne i blagoslovi u našem radu. Karitativne akcije provodimo obavezno u doba adventa i korizme, ali i tijekom godine, ovisi o potrebi. Tako smo izrađivali božićne svijeće i ukrase za jelku, oslikavali smo šalice, čaše i tanjure te pravili pisanice, a za ovogodišnju nedjelju Caritasa izrađivali smo božićne čestitke i još neke suvenire. Tako ćemo prikupiti novac za poklone siromašnim obiteljima te starima i nemoćnima. Redovito obilazimo 15 do 20 obitelji, a najviše nam se obrađuju stari i nemoćni jer je njima važnije da mogu s nekim popričati nego ono što im donesemo na poklon – rekla je Marina Keč.

U POŽEGI OTVORENA IZLOŽBA »ULOMCI VOĆINSKE SAKRALNE BAŠTINE«

Svjedočanstvo vjere, ljubavi, nade i odanosti

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

Ulomci voćinske sakralne baštine – naziv je izložbe otvorene 9. prosinca u Dvorani bl. Alojzija Stepinca u Biskupskom domu u Požegi u sklopu međunarodnog znanstvenog skupa o Voćinu, crkvi i svetištu. Izložbu je otvorio biskup dr. Antun Škvorčević.

Malobrojni ulomci

– Prikupili smo skromne voćinske ostatke, malobrojne ulomke, preostale nakon višestrukih razaranja, osobito posljednjih. Unatoč tome, smatrali smo vrijednim o dvadesetoj obljetnici voćinskih stradanja staviti vam ih pred oči i izložiti u našoj biskupijskoj Dvorani bl. Alojzija Stepinca u Požegi da ih pogledate. Marom Dragice Šuvak iz Zavičajnog muzeja u Slatini postavljeni su pred nas predmeti voćinskih arheoloških nalaza, kameni dijelovi razorene crkve, arhivska i knjižnična ostavština, preostali metalni i tekstilni liturgijski predmeti, dokumentacija po kojoj je obnovljena razorena crkva te skice liturgijskog namještaja i vitraja kojima je opremljena. Ulomaka je brojčano malo, ali im je duhovno značenje jedva izmjerljivo – istaknuo je biskup Škvorčević dodajući kako ovi ulomci govore više od njihove predmetne, vizualne i opipljive datosti.

Ljubav graditelja

– Oni svjedoče o ljubavi graditelja voćinske crkve u 15. stoljeću, brižnosti kojom je u 18. stoljeću obnovljeno to isto sveto zdanje razgrađivano tijekom sto pedeset godina osmanlijske vlasti, pa potom ljubav kojom je popravljano s nemalim strepnjama u komunističko vrijeme nakon II. svjetskog rata i konačno velika žrtva podnesena u njegovoj najnovijoj rekonstrukciji. Liturgijski metalni i tekstilni predmeti kao i slike, prvenstveno naše Gospe Voćinske, svjedoče o vjeri, nadi, ljubavi i odanosti

onih koji su ih izradili, još više onih koji su se njima služili i po njima Bogu dušu uzdizali. Po arhivskoj knjižničnoj građi dolazimo u dodir s duhom onih koji su je napisali i koji su je upotrebljavali. Konačno svi stari i najnoviji izloženi ulomci svjedoče o ljubavi i žrtvi nedužnih ljudi i hrvatskih branitelja koji su zajedno s razaranjem crkve i uništavanjem pobožnih predmeta bili ubijeni – kazao je biskup poručivši posjetiteljima da će sve one koji su na ovu izložbu ušli sa srcem koje osjeća i usvaja duboki govor Duha ulomci voćinske sakralne baštine ispuniti bogatstvom ljubavi i ljepote. Biskup je na kraju predstavio katalog izložbe posebno zahvalivši Dragici Šuvak, autorici izložbe i Ivici Žuljeviću, tajniku Odbora za pripravu Znanstvenog skupa i izložbe.

Bez svojih vjernika

Nakon otvorenja izložbu je predstavila autorica Dragica Šuvak. Kazala je kako je središnja tema izložbe crkva koja je tijekom svoje povijesti bila nekoliko puta oštećena i obnavljana. Povjesničari su izračunali, dodala je, kako je crkva kroz cijeli svoj životni vijek gotovo pola toga vremena bila bez krova i u tišini bez svojih vjernika. Najteža sudbina zadesila ju je 1991. godine kada se zajedno s vjernicima našla u okupiranom području, u tzv. SAO Krajini i kada je 13. prosinca iste godine srušena do temelja. – Svi izloženi ulomci svjedoče sudbinu voćinske crkve po oštećenosti, krhkosti, ali i po snazi da traju i opstaju – istaknula je Dragica Šuvak. Zatim je potanko predstavila izložke i način na koji su oni prikupljeni proteklih dvadesetak godina.

Tisućljetno trajanje života

Dr. Željko Tomićić iz Instituta za arheologiju u Zagrebu govorio je o arheološkim nalazima uz crkvu BDM u Voćinu.

– Istraživanje arheološke podloge svetoga mjesta, kao što je ovo u Voćinu, podarilo je arheolozima dragocjene potvrde o tisućljetnom trajanju života i duhovnosti. Prepoznati su kulturno-povijesni slojevi od kasnoga brončanog doba do kasnoga srednjeg vijeka, a prepoznata je i naznaka ranoga novovjekovlja – kazao je dr. Tomićić. O arhivskoj pisanoj građi govorio je dr. Dražen Kušen iz Državnog arhiva u Osijeku. On je istaknuo da su povijesne prekretnice i ratovi u bližoj i daljnjoj prošlosti uništili brojne autentične dokumente voćinske župe.

– Cjelokupni liturgijski tekstil, koji su rabili župa i svetište, uništeni su 1991. u ratnom miniranju crkve. Od starijega tekstila sačuvano je samo ono što je voćinski župnik Josip Martinac pohranio 1940. godine u Dijecezanskom muzeju u Zagrebu. Radi se o četiri haljinice za kip Majke Božje koji je stajao na glavnom oltaru te o jednoj misnici i dvjema identičnim dalmatikama – kazala je prof. Jelena Ivoš iz Muzeja za umjetnost i obrt iz Zagreba koja je govorila o sačuvanim tekstilnim predmetima iz voćinske crkve. Proces rekonstrukcije crkve te opis pripremnih radova za taj vrlo opsežan i zahtjevan posao na kraju je predstavio mr.sc. Boris Vučić-Šneperger. Otvorenje izložbe uvećao je komorni zbor crkve sv. Lovre pod ravnanjem mo Alena Kopunovića Legetina.

SUSRET PJEVAČKIH CRKVENIH ZBOROVA BISKUPIJE

Liturgijsko pjevanje dragocjena je dimenzija života župe

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

U Požegi je 19. studenog održan tradicionalni susret župnih pjevačkih zborova Požeške biskupije u prigodi blagdana sv. Cecilije, zaštitnice crkvene glazbe. Susret na kojem se okupilo oko 550 pjevača iz 21 zbora počeo je molitvom u Dvorani sv. Terezije Avilske i pozdravnom riječju Marija Rašića, voditelja biskupijskog Pastoralnog centra. Zatim se u koordinaciji Alena Kopunovića Legetina, zborovođe i orguljaša požeške katedrale, svaki zbor predstavio pjevanjem zadane pjesme, odnosno psalma te pjesme po izboru. Središnji dio susreta bilo je sudjelovanje na euharistijskom slavlju u katedrali koje je predvodio biskup dr. Antun Škvorčević. Pjevali su svi zborovi.

Biskup je u uvodu svete mise čestitao pjevačima blagdan sv. Cecilije i zahvalio što svojim glasom, a još više vjernički raspoloženim srcem, doprinose ljepoti liturgijskih slavlja, te dodao da svojim dolaskom na ovaj susret u Požegi svjedoče kako pod njezinom zaštitom žele vjerno njegovati liturgijsku pjesmu, važnu sastavnicu svetih slavlja.

U homiliji biskup je protumačio da su crkveni pjevači voditelji liturgijskog pjevanja. Istaknuo je da se od članova crkvenog zbora najprije očekuje da imaju vjerničko srce sposobno slaviti Boga te da svojim pjevanjem pomažu svima koji dolaze na svetu misu da i oni u njoj sudjeluju pjevanjem, a pjevanje je više

moć duha nego sposobnost glasa. – Naime, glas imaju i životinje, i druga priroda oko nas, dok pjesmu pjevaju anđeli na nebu, a na zemlji Božji izabranici. To su svi oni, objasnio je biskup, koji su po krštenju postali Isusovi, što potvrđuju svake nedjelje sudjelovanjem na svetoj misi. Liturgijsko pjevanje dragocjena je dimenzija života župe. Radujem se što imamo crkvene zborove i što ima dovoljno požrtvornih vjernika koji se trude oko pjevanja i što ste došli u Požegu – poručio je biskup pjevačima.

Spomenuo je kako čovjeka koji prihvaća Božji dar ljubavi s Isusova križa čeka blagoslovljena vječnost. Tako je živjela i mlada Cecilija, nastavio je biskup, koja je do kraja, do mučeničke smrti, ostala vjerna Bogu ne želeći se podvrgnuti carevim zahtjevima, kojima je želio njezin život svesti na puku ovisnost. Sav njezin život bio je pjesma jedne osobe opredijeljene za Boga, predane Isusu Kristu, ne za prolazno, nego za vječno. Kada netko tako živi, onda se nebo događa na zemlji, progovara među

nama Božja ljepota u koju nas uvodi pjesma – istaknuo je biskup. Poželio je članovima crkvenih zborova da njihov cijeli život bude pjesma, ne toliko glasom, koliko vjerničkim opredjeljenjem za Boga. Neka Bog po zagovoru sv. Cecilije blagoslovi vašu žrtvu i ljubav uloženu u pjevanje u vašim župama te tako doprinosite da liturgijska slavlja budu poveznica između Boga i čovjeka, neba i zemlje – poručio je biskup članovima zborova na kraju misnoga slavlja.

Zbor župe Staro Petrovo Selo

CECILIJANSKI KONCERT U POŽEŠKOJ KATEDRALI

Glazba u službi slavljenja Boga

Piše: Sanja Najvirt • Snimio: Duško Mirković

U povodu svetkovine sv. Cecilije, zaštitnice crkvene glazbe, 22. studenoga publika u požeškoj katedrali mogla je istinski uživati u rijetko izvedenu djelu baroknoga velikana Georga Friedricha Händela, skladanom u čast upravo te svetice. Glazbena je to oda nastala prema stihovima engleskoga baroknog pjesnika i dramatičara Johna Drydena koji u svojoj poemi sv. Ceciliji iz 1690. godine veliča moć glazbe kao božanskoga djela i pokretačke snage svijeta. Očaran ljepotom Draydenovih stihova, Händel im 1739. godine daje maestralan glazbeni oblik koji svoju praiizvedbu doživljava upravo na sv. Ceciliju u Londonu iste godine. Ovo je klasična kantata upečatljivih, izražajnih solo dionica. Središnji dio posebno je impresivan, krasi ga gotovo ratnički zbor upotpunjen solo timpanima, solo trubljom i solo tenorom. Snagom svojega suzvučja kao da pozivaju u boj, a taj je boj zapravo vjera – ističe mo. Alen Kopunović Legetin, katedralni orguljaš i zborovođa. ‘Cecilijanska’ Händelova oda bila je jedinstveno iskustvo i uglednim zagrebačkim trubljačima Dariju Teskeri i Krešimiru Fabijaniću koji su upravo u Požegi djelo izveli prvi put. Uz požeški katedralni zbor predstavili su se i domaći solisti – tenor Kristijan Kostić, bas Antonijo Bogojević, soprani Ana Tiel i Elizabeta Štancl te mladi timpanist Petar Pranjić.

Doživljaj barokne glazbene raskoši upotpunila su i druga djela iz toga plodnoga razdoblja posebno orguljaškog stvaralaštva, a ni publika nije bila zakrivena glazbenim dodatkom. Glazbeni je užitak upotpunio još jedan barokni ‘standard’ – Juda Makabejac iz Händelova oratorija Mesija.

Upravo koncertima za blagdan sv. Cecilije, Požeška biskupija nastavlja vriednu tradiciju cecilijanskih koncerata koja svoje korijene ima upravo u vremenu baroka.

Ukorak s liturgijskim vremenom

Piše: fra Zlatko Papac

BOŽIĆ – POLNOČKA

Božić je narodni i svenarodni dan i blagdan! Božić je svesvjetski događaj! Božić je silazak neba na zemlju i dolazak Boga k ljudima! Božić je dan prijateljavanja i drugovanja Boga s ljudima, i ljudi s Bogom. A onda i ljudi među sobom! Nijedan dan, događaj, ni blagdan ne povezuje ljude, ni narode kao Božić! I liturgija nam dočarava posebnost Božića i njegovu izuzetnost među blagdanima. Jedino na Božić slave se tri svete mise – svaka sa svojim čitanjima i svojim psalmima. Kad ih sve pobrojite, ima ih dvanaest. Puni broj! I po tome je Božić – Blagdan blagdanâ i Dan danâ?

Izajia nam dočarava svenarodnost Božića. Prva mu je riječ na polnočki: **Narod!** Ako ikad, onda se na Božić – već dva

tisućljeća – sabire narod po svem svijetu da bude jedan Božji i božićni narod. Božićevanje počinje na zemlji, a puninu ima na nebu. Sva sretnost i čar zbiva se i događa po Djetetu čiji Rođendan slavimo. Ovo je Dijete Sin Božji i Sin Marijin – pravi Bog i pravi Čovjek! Ovo je Dijete slika o nama, i zadaća nama! Ovo je Dijete putokaz i sigurnost u novo-božićni svijet, u koji smo zvani i pozvani! Dok budemo čestitali, barem zaželimo da budemo Božji i božićni ljudi – s puno srca i duše – kako bi i hrvatski pjesnik rekao.

Božić se nije dogodio po našim djelima i željama, nego je čisti Božji dar. Stoga i počinje Pavao božićnu milopojku: **Pojavila se milost Božja, spasiteljica svih ljudi.** Ovdje

je riječ: **milost** – Isusovo ime. Po njemu nas je Bog pohodio i pomilovao. U njemu je Bog stigao ljudima u pohode!

Tko bi se smio usuditi komentirati polnočno evanđelje? Izgleda prejednostavno – razumiju ga i djeca – a jedno je od najsadržajnijih i najmilijih. Predstavlja nam učovječena Boga! Zato se i proglašava na Božić! U njemu je sadržaja i poruke za sve ljude, i sva vremena! Ono je sadržaj kršćanske i ljudske povijesti. Kazuje nam istinu nad istinama: da je Bog ljudima postao **Brat-Učitelj-Voda-Prijatelj!** Hrvatska riječ Božić, ime je Boga malenoga! Budimo mu stoga i mi prijatelji i učenici! To nam je **božićno-uskršno-duhovska** zadaća!

NOVA GODINA

Svaki je dan ljudske povijesti veledan i veledar Božji. U svakom danu godine Bog je ljudima **Stvoritelj-Otkupitelj-Brat-Sudac!** A ljudi sâmi biraju: hoće li im Bog biti Spasitelj ili Sudac. Jedan od putova, da nam Bog bude **Spasitelj-Brat-Učitelj-Voda**, jest Mojsijeva i Aronova blagoslovna molitva nad narodom. Ova je divna i čudesna molitva izabrana da bude proglas i novogodišnja čestitka svim ljudima. Kamo sreće ako se ove godine s riječima ove molitve budemo susretali jedni nad drugima! Tada će nam dani protjecati pod suncem blagoslova i molitve. Hoće li tako biti u Hrvatskoj i pod hrvatskim suncem? Mnogi o nama govore najgore, a ni sami ne biramo najljepše riječi u svagdašnjem govoru. Ovdje nam je putokaz i način: kako nam se vladati – kako se pozdravljati – kako razgovarati i sjećati se jedni drugih.

Pavao govori o protjecanju vremena. Jednom je i vrijeme doživjelo svoj vrh i puninu: bio je to čas kad je Bog postao Čovjekom i kad se na zemlji udomio među ljudima – kao jedan od

njih. To bijaše **punina vremena!** Ništa se veće, ljepše, ni sudbonosnije nije moglo dogoditi. To je vrh zbivanja i čar ljudske i zemaljske povijesti. Bog nam poslao Sina da ga primimo i učimo s Njime prijateljivati! Jedinствена šansa u vremenu, na zemlji i u povijesti čovječanstva!

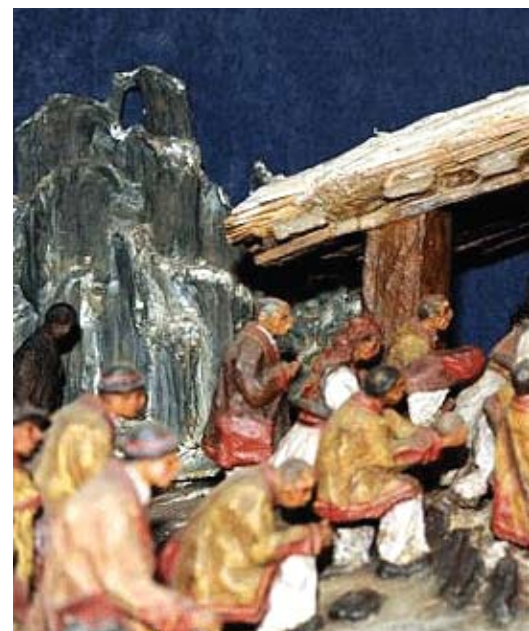
Luka nas uči, što nam je činiti i kako se vladati: **ići-tražiti-naći-pokloniti se-vratiti se!** A onda: **s drugima komunicirati i svjedočiti svoju sreću.** Danas je Sin Božji među ljudima dobio svoje Ime: **Isus-Spasitelj!** Stigao je na zemlju i koraknuo u povijest: da bude Spasitelj **meni-tebi-braći-sestrama-svim ljudima!** Jesmo li Ga već izabrali za svoga Spasitelja?

DRUGA NEDJELJA PO BOŽIĆU

Budimo danas pjesnici, poneseni i zaneseni Sirahovom milopojkom! Ovo je preludij i svečani opis Isusa iz Nazareta! Pradavno proroštvo i opis, kakav će doći i biti naš Spasitelj! U isto je vrijeme ovo i opis svakoga kršćanina i kršćanke. Čovjekova Božja i biblijska legitimacija pred nebom i zemljom! Božji poziv i putokaz, kakvi trebamo biti, kako se moramo vladati, koje i kakve odlike valja stjecati i usvajati. Dok smo na zemlji, ovo je ogledalo identiteta Božjeg čovjeka. Čitajmo ovo ne samo danas, nego često! I učimo naizust! Uspoređuj-

mo sebe s ovim opisom! Osvajajmo sebe za Boga i za nebeski svijet!

Evanđelje je božićno. Liturgija želi da i danas božićujemo. Možda na Božić bijasmo na putu od kuće do kuće, čestitajući drugima. Danas budimo sa sobom! Na Božić se bavimo činjenicom da je Bog postao nama sličan. Danas se pitajmo: sličimo li mi Bogu, i jesmo

li na tom putu? Na Božić smo se čudili učovječenom Bogu da bismo se danas počeli čuditi i oboženom čovjeku! Kamo sreće kad bismo ovaj najveličaj-niji spjev Biblije, i svesvjetske književnosti, učili naizust. Možda bismo tada zaželjeli biti po Božju – ljepši i nebeskiji, premda na zemlji.

DRUGA NEDJELJA KROZ GODINU

Iza nas je veledan i blagdan Isusova Rođenja. Pred nama je drugi veledan i blagdan Isusova Uskršnuća. Između njih počinjemo nedjelje kroz godinu. Prva nam nedjelja dočarava Samuelov poziv. U samoj činjenici da Bog dječaka zove, pročitajmo da smo svi mi zvani i pozvani. Zar nas Bog nije pozvao u život? Zar i nas ne poziva da budemo ljudi kakvi trebamo biti. Stoga! Samuelov poziv slika je svačijeg poziva – u život, u povijest, na djelo. U konačnici: svatko je pozvan u Božji u nebeski svijet.

Pavao danas zove i poziva kršćane na čudesno življenje, koje je po Božju. Bog nas je stvorio – divnima, lijepima i usmjerenima k cilju. Stoga nas po Pavlu uči i odgaja da živimo čisto

i časno, ponosno i hrabro. Kršćanin se ne može i ne smije igrati sobom ni svojim tijelom. Kršćanin je i po tijelu svet, i svetinja. Stoga mora i živjeti sveto. Pokvarenost, bludnost, raspuštenost ruši i obezvrjeđuje svako i svačije dostojanstvo. Stoga je Pavlova pozivnica upućena svakome i svima: Budite, što jeste! Ne igrajte se sobom, ni sa svojim tijelom. Živite hrabro, časno i žrtveno. Ne zaboravljajte! Zvani ste i pozvani – na svetost!

Evanđelje hvata Isusa u prolazu. Uz Ivana Krstitelja je mnoštvo ljudi – a gle! Nitko, osim Ivana, nije primijetio ni prepoznao Isusa. Samo Ivan! A da je mogao prepoznati Isusa, Ivan Krstitelj je to skupo platio: postom, molitvom, požrtvovnošću. Želite li sliku: uzmite knjigu na stranom jeziku: grčkom, latinskom... Ako niste učili taj jezik, ne snalazite se. Tako i ovo: bez molitve, požrtvovnosti, hrabrosti... ne može se prepoznati ni Boga, ni konačni cilj

TREĆA NEDJELJA KROZ GODINU

Danas se po svem katoličkom svijetu čita čudesna knjiga proroka Jone. Čitajmo je i privatno jer ćemo u njoj prepoznati i sebe – svatko na svoj način. Čudesna knjiga, čudesan je njezin stil, čudesno je i Jonino vladanje – tako često slično nama i našem vladanju. Bog zove Jonu na jedan posao, a Jona radi posve drukčije. Mjesto na Božji put – kojim ga Bog zove i upućuje – Jona bježi u inozemstvo. Nije li to slika mnogih naš? Svi mi lutamo i hodamo putovima drugim i drukčijim, nego li onima kojima nas Bog zove i upućuje.

Pavao nas zove da mijenjamo životne navike. Počinje pomalo zabavljenom riječju: **Odsele!** A znači: od sada! Pavao nas uči da mijenjamo sebe – ne po svome, nego po Božjem. Božja nam je riječ naprosto učiteljica i voditeljica u životu! Ako dosada bijasmo ovakvi ili onakvi, odsele budimo samo Božji i živimo po Božju. Stvarajmo i mi nebo na zemlji!

Evangelje nam donosi Isusov svečani nastup posred ljudske povijesti. Ovo je i naslov Isusova puta i poruke: **Ispunilo se vrijeme, približilo se kraljevstvo Božje! Obratite se i vjerujte evangelju!** I čim je evangelist Marko formulirao naslov, počinje Isusovim djelom koje se sastoji u biranju i pozivu učenika. Zapamtimo: Ne biramo mi Boga, nego Bog bira nas. I svi smo **izabrani**: začecem, rođenjem, krštenjem. Kamo sreće ako to Božje izabranje vidimo i prepoznamo, pa onda i krenemo putem zova i poziva.

ŠESTA NEDJELJA KROZ GODINU

Prvi nas odlomak vodi u svijet gubavacâ. Slušamo i upute, kako se treba u tom svijetu vladati. Dodajmo: osim gube na tijelu, postoji i guba duše, osobnosti i čovječstva. Koliki su tjelesno najzdraviji, ali su – kao ljudi – pravi gubavci. Nalaze se s onu stranu ljudskog načina življenja i djelovanja... Ne zastanimo samo na toj vijesti. Ona se nastavlja i u ozdravljenju. Gubavac može ozdraviti i ponovno biti ubrojen među zdrave. Tako i svatko – ako je ušao u neljudske vode – ako živi i djeluje na neljudski način – može se vratiti na put poštenja i čovječnosti.

Koje li poruke u malom i rječitom Pavlovu odlomku? Sva čovjekova stanja – i svako ljudsko djelovanje – mogu biti najljudskija; a mogu i skrenuti sa svih ljudskih putova. Čovjek se može strovaliti u najdu-

blje dubine nečovječnosti. A može i u najstrašnijim situacijama ostati na visinama najčovječnije čovječnosti. Zar nam strašna nedavna vremena ne kazuju, kako su jedni duboko pali i propali. Drugi su opet bili – i našli se – u najstrašnijim situacijama, a ostali su na vrhuncima ljudskosti i kršćanske svetosti.

Evandeoski gubavac – koji pred Isusom kleči i moli – slika je svakog grješnika koji od Boga moli milost da ozdravi i krene novim putem. Ne bismo li svi mi morali – često i klečeći – od Boga moliti snagu i jakost: da budemo i živimo na visinama ljudsko-kršćanske časti i svetosti? Isus je gubavca samo taknuo i gubavac je ozdravio! A koliko je puta isti Isus k nama došao u sakramentima, a mi ostali isti – jadni i grješni.

ČETVRTA NEDJELJA KROZ GODINU

Pred nama je starozavjetni vođa naroda – Mojsije. Njega je Bog postavio na čelo svome narodu da im bude učiteljem na putu, i vođom u obećanu zemlju. Mojsije, pak, u današnjem odlomku uzima riječ i narodu pokazuje pravoga Vođu i Učitelja. Mojsije će voditi narod na putu u obećanu zemlju, A ovaj pravi Vođa, vodit će sve nas u novu zemlju i novo nebo!

Slijedi čudesni odlomak apostola Pavla u kojemu je vijest o novom svijetu ovdje i sada. Taj se novi svijet zove: djevičanski način življenja. Svaki čovjek na svijetu ima potpuno pravo ući u brak i osnovati obitelj. To je najnaravnija naravnost ljudskoga življenja. No, postoji i drugi oblik življenja: djevičanstvo ili bezbračnost. To je novost kršćanstva! Istina, i u starom Rimu bijahu vestalinke – posve ljudski izbor i odabir. U kršćanstvu pak imamo poziv-zvanje na djevičansko življenje. Djevičanstvo u kršćanstvu nije samo ljudsko djelo, nego i Božje! No, mnogi su zvani, a odabrani su oni, koji i sami htjedoše i odlučiše takvima biti i tako živjeti.

U evangelju se susreću dva svijeta: Isusov i đavlov. To je stvarnost, a ne izmišljena situacija. Izgoneći đavla, Isus ozdravlja čovjeka. Pred tim su čudom svi ostali zadivljeni i iznenađeni. Nakon toga se zapitkivahu: **Što li je ovo?** Znademo li se mi i danas čuditi proglasu evangelja? Uvijek je to božansko-nebeska novost u našem svijetu! I pravo je čudo da se mi ne umijemo tome ni čuditi, ni diviti.

PETA NEDJELJA KROZ GODINU

Danas se liturgijska vijest otvara porukom Jobove knjige. Smjelo bi se kazati da je Jobova knjiga svesvjetsko i sjevremensko događanje. Zar u Patniku Jobu ne otkriva svatko sama sebe: svoje crte, svoju povijest, svoj identitet? Zar se cijelo čovječanstvo ne nalazi u vatri patnje? Vrhunski Patnik – pisan velikim slovom – bijaše sam Bog, Isus Krist. Tko u Jobu ne otkriva put svoga hoda kroz život i povijest, neka je otkrije u Isusovu liku kroz grad Jeruzalem do Kalvarijskog brda. Na tom je brdu Isusov patnički lik bio visoko podignut, da bi ga cijela ljudska povijest – gledajući – vidjela. I da bi u njemu svi ljudi našli snagu za svoj patnički put.

Pavao nam donosi definiciju evangelizatora. Svi su ljudi – a kršćani nadasve – pozvani i u svijet poslani: da budu svjedoci **drugoga-novoga-nebeskoga** svijeta. Svatko je na svoj način navjestitelj novoga Božjeg svijeta. Samo se prisjetite velikana povijesti: Franjo Asiški, Antun Padovanski, Mala Terezija, Maksimilijan Kolbe... na svoj su način govorili i kazivali poruku evangelja svome vremenu, i vremenima budućnosti.

U evangelju imamo scene u kojima se Isus očituje liječnikom – pojedincu i mnoštvâ. To bijaše novost Isusova dolaska u ljudsku povijest. Došao je liječiti naše boli, i ispravljati način našeg mišljenja, življenja i djelovanja. Blaženih li koji su mu učenici. Oni ne će ni zalutati, ni krivo činiti jer se oslanjaju na Isusov autoritet i na Isusov način življenja i djelovanja.

SEDMA NEDJELJA KROZ GODINU

Kako li nas Izaija uči da se ni ne spominjemo onoga što se zbilo! Pred nama je budućnost; ne samo vremenita, nego i vječna. U nju smo zvani i pozvani. U nju moramo i stići jer ondje je naše mjesto. Bog nam gradi i put. Pokazuje nam i pravac koji vodi ravno u novi svijet. Izaija spominje i naš nemar: Boga ne zazivamo niti mu se iskreno molimo. Sreće li! Bog je bolji od naše-ga srca. On spasava i ovakve!

Pavao definira sebe i svoje suradnike. Oni uvijek i svagdje bijahu novost u starome svijetu. Pavao i imenuje suradnike koji življahu po novim zakonima. Prema tome! Nije samo Pavao kršćanin, ni velikan, ni hodočasnik u novi svijet. S njim su, i uz njega su, i drugi. Jesam li i ja među njima?

Isus dolazi u svoj grad – a njegov grad je svaki grad koji ga prima. Onda su k Isusu donijeli bolesna čovjeka. O da! Da bi taj bolesnik stigao do Isusa, trebalo je nositeljâ. Bez njih bi i dalje ostao bolestan, i daleko od Isusa. Umijemo li mi biti nositelji – ili barem pokazatelji, bilo kome – do Isusa? Hoće li itko po nama stići do Isusa? Pred Isusom iznenađenje – uzeti bijaše dvostruko bolestan: na tijelu, što su svi vidjeli; i na duši, a to je vidio samo Isus. Isus najprije liječi dušu: oprašta grijehe. A tek onda liječi tijelo. Reakcija ljudi? Dok je liječio dušu, ljudi su počeli mrmljati. A kad je izliječio tijelo, svi su zaneseni slavili Boga!

Krštenja u obiteljima s brojnom djecom

U Gornjim Bogićevcima krštena Marta Šagovac

Na euharistijskom slavlju u župnoj crkvi Duha Svetoga u Gornjim Bogićevcima 30. listopada biskup dr. Antun Škvorčević u koncelebraciji sa župnikom fra Ilijom Stipićem, vicekacelaram Goranom Lukićem i fra Željkom Jurkovićem krstio je Martu, šesto dijete u obitelji Josipa i Ljiljane Šagovac. Uz nju krstio je i Rafaelu, prvo dijete iz obitelji Marka i Maje Baković. Biskup je izrazio radost zbog novih rođenja i uputio čestitku roditeljima što služe životu u Hrvatskoj, gdje su umiranja brojnija nego rađanja. Pozvao je vjernike da mole kako bi se mlade obitelji oduprle kulturi smrti te pobijedio kod nas život i civilizacija ljubavi.

U homiliji biskup je podsjetio na važnost poznavanja sadržaja katoličke vjere, ali je istaknuo da je još važnije živjeti po vjeri. Spomenuo je kako mnogi vjernici u Hrvatskoj ne svjedoče da su u životu drugačiji od drugih, te da su obitelji koje prihvaćaju brojnu djecu u skladu sa svojom vjerničkom savješću vrijedne naše posebne pažnje, poštovanja, zahvalnosti i nasljedovanja. Ohrabrio je obitelj Šagovac da bude ponosna što je na strani života i suradnje s Bogom i tako daje najbolji doprinos hrvatskoj sadašnjosti i budućnosti. Dodao je kako njihova žrtva i ljubav, nerijetko povezani sa skromnim materijalnim mogućnostima, daleko više usređuju i donose smisao nego hedonističko površno životarenje.

Krštenje djece u župi Rajić

Biskup dr. Antun Škvorčević posjetio je 6. studenoga župu Rajić i predvodio euharistijsko slavlje u crkvi sv. Tome Apostola zajedno sa župnikom Ivanom Bošnjakom i vicekancelarom Goranom Lukićem te je krstio Ivu, šesto dijete u obitelji Željka i Đurđice Kozić, i Tamaru, drugo dijete u obitelji Željka i Ivane Janjić. U pozdravu vjernicima biskup je istaknuo važnost rođenja novog čovjeka, izrazio radost što i župa Rajić, osobito u obitelji Kozić, ima svjedoke života, čestitao roditeljima za dar šestoga djeteta te potaknuo sve da mole za obitelji s brojnom djecom.

U homiliji biskup je obrazložio kako je važno znanje, ali da je ono djelomično te je istaknuo potrebu mudrosti, koja je dar Božji i po kojoj čovjek djeluje cjelovito i ono što zna može pravilno primijeniti. Između ostaloga je naglasio da kad bračni drugovi u braku nastoje živjeti isključivo s razumskih – nerijetko sebičnih – polazišta, djeluju jednodimenzionalno, siromašno na razini obiteljskog i društvenog života. Dodao je da brak utemeljen na mudrosti računa s ljubavlju, koja ima dublje razloge zbog kojih prihvaća i brojnu djecu u braku. Biskup je potaknuo vjernike da mole kako u Hrvatskoj ne bi ponestalo ulja mudrosti jer se po mudrosti otvaraju mnogo veće mogućnosti života od onih po znanju.

Obitelj Tomek u Novoj Kapeli krstila šesto dijete

Na svetkovinu Bezgrješnog začeća Blažene Djevice Marije, 8. prosinca, biskup Antun Škvorčević predvodio je svečano euharistijsko slavlje u župnoj crkvi u Novoj Kapeli kada je krstio Petra, šesto dijete u obitelji Ivana i Jelene Tomek. Koncelebrirali su župnik Đuro Cvitić i vicekancelar Goran Lukić. Biskup je istaknuo da mu je drago što upravo na svetkovinu začeća Isusove Majke može biti dionik otajstvenog događaja po kojem jedno tek rođeno dijete postaje zahvaćeno istom milosnom snagom po kojoj je Marija bila oslobođena rane istočnoga grijeha. Čestitao je roditeljima za najveći dar kojem su bili suradnici, život novoga čovjeka. Zahvalio im je što nisu prihvatili ranjeni mentalitet našega društva, koji smatra da je prezira vrijedno imati više djece, nego su se radije ravnali po mjerilima ljubavi. Svima nazočnima preporučio je da mole za hrvatske bračne drugove i obitelji kako bi u njima bio prisutan Isus Krist i svojom ih snagom ljubavi očistio i učvrstio da budu zajedništvo radosti i života. Pohvalio je bračne drugove Tomek što su upravo tim putem prihvatili šesto dijete i poželio im da po zagovoru Isusove Majke ostanu vjerni tom putu i ispunjeni radošću.

U Požeškim Sesvetama kršten David Grozdek

Na treću nedjelju došašća, Nedjelju Caritasa 11. prosinca, biskup Antun Škvorčević predvodio je svečano euharistijsko slavlje u župnoj crkvi u Požeškim Sesvetama kada je krstio Davida, peto dijete u obitelji Ivice i Snježane Grozdek. Koncelebrirao je župnik Tomasz Cybula i tajnik Goran Lukić. U pozdravu biskup je zahvalio i čestitao supružnicima Grozdek na prihvaćanju petoga djeteta, istaknuvši znakovitost njegova krštenja u neposrednoj pripravi za Božić i na Nedjelju Caritasa. Podsjetio je da nam je Bog na Božić pristupio na ljudski način, u nejakom djetetu rođenom u betlehemskoj štalici i u njem nam sve darovao. Dodao je da nerijetko Caritas poistovjećujemo s materijalnim darivanjem, ali da je novi život najveći dar ljubavi. Spomenuo je da se treća nedjelja došašća, zbog blizine Božića, zove radosnom, ali da nam je ova radosna i zbog svega što nam je Bog darovao u petom djetetu Obitelji Grozdek. Ta obitelj, nastavio je biskup, mogla je poput mnogih reći da je dovoljno imati jedno ili dvoje djece jer je s djecom teško. No, ona je poput sv. Ivana Krstitelja u otvorenosti svoje savjesti za Boga postala osjetljiva za život, nije se osvrtna na podsmijeh one koji imaju drugačije stavove nego se opredijelila i za peto dijete. Kazao je da je ta obitelj posvjedočila i vjernost pozivu sv. Pavla: „Duha ne gasite!“

Pavle Primorac o knjizi Edith Stein *Misterij Božića*

Dijete u jaslama može preobraziti naš život

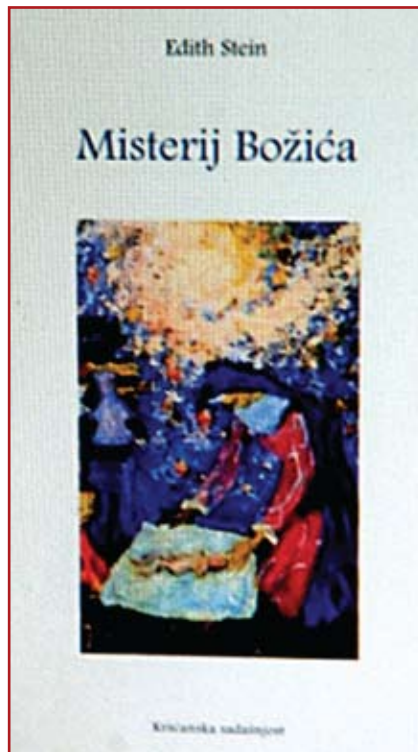
Preuzeti na sebe obavezu isplanirati svako jutro svoj dan, svoje dnevne obaveze i sve ono što trebamo činiti tijekom dana, u pravom smislu riječi znak je naše kršćanske odgovornosti. A ona dobiva još veću snagu ako ju izgrađujemo zajedno, u dubokoj prisnosti s Bogom. Bog želi biti prislan s čovjekom i zajedno s njime želi izgrađivati ovaj svijet. Misterij čovjeka, tajna njegova postojanja može biti shvatljiva jedino u tajni Božjoj, i kada čovjek svoj život osvjetljava u toj tajni Božje ljubavi, onda i njemu samome postaje shvatljiv njegov život i njegovo cjelokupno postojanje.

Izgrađivati putove spasenja

Iz te shvatljivosti dolazi i spoznaja kako i na koji način u svojem životu izgrađivati putove spasenja. Putovi spasenja čine se malim, pozitivnim, dobrim stvarima tijekom svagdašnjega dana, čine se putem istinske ljubavi prema dragome i dobrom Bogu. Kako živjeti te svoje dane na predivan način opisuje nam karmelićanka Edith Stein. Ona nam svojom aktualnom knjigom *Misterij Božića* želi jasnije naglasiti potrebu osobnoga posvećenja i nasljedovanja Krista. Iz te pobožne i duboke redovnice govori prisno sjedinjenje s Isusom Kristom i neosporni židovski genij koji se međusobno isprepliću.

Važnost ljudskoga srca

U prvom dijelu knjižice autorica naglašava važnost ljudskoga srca na putu spasenja i o tome kako svako ljudsko srce čezne u svojoj dubini za Božjom prisnošću i istinskom srećom. Ona sasvim jasno naglašava da se ta sreća ostvaruje u onom Bogu koji se najsavršenije približio čovjeku. Taj Bog je Isus Krist. Taj Bog je Dijete u jaslama koje svima onima koji mu se dolaze pokloniti neprestano govori: „Slijedi me.“ Toga Isusa, to Dijete u jaslama, slijedili su pastiri koji su od anđela čuli vijest o Isusovu rođenju. Oni su bili „puni povjerenja“. Tu vijest čuli su i kraljevi s dalekoga Istoka koji su slijedili vijest i poklonili se Isusu „jednostavnom vjerom“. Taj poziv je čuo i sv. Stjepan koji je život dao za Krista moleći za svoje protivnike. Taj poziv su čula i Nevina Dječica, ali i apostol Ivan, ljubljani Isusov učenik, koji nam osvjetljava misterij Božića na način da je Isus Riječ koja je postala tijelom. Ta Riječ je došla među nas i ustanovila

Crkvu. Upravo u drugom dijelu knjige o tome govori autorica.

Bit Kristove ljubavi

Ljudi mogu međusobno biti „stranci“. Ali u Isusu Kristu svi moraju biti „bližnji“. Moraju ljubiti jedni druge, moraju izučavati Kristovo evanđelje i moraju prihvaćati jedni druge. To je bit evanđelja. To je bit Kristove ljubavi. To je smisao njegova dolaska na ovaj svijet njegova Utjelovljenja, a punina svega toga jest spasenje. Da bi kršćanin u svojem životu mogao posjedovati spasenje, bitno je i nužno uvijek i svagdje tražiti Božju volju u svojem životu. U nekim trenucima Bog se može činiti dalek, može nam se činiti da se nalazimo u duhovnoj suhoći (tu Edith Stein govori o fenomenu „tamne noći“), ali Bog nam i u tom trenutku može biti bliži nego što mi to sami mislimo.

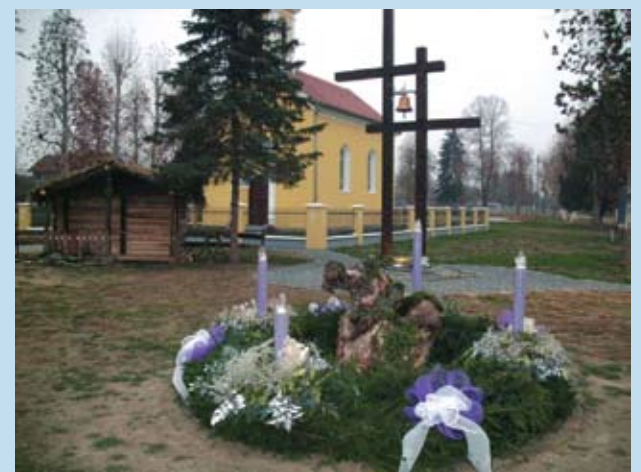
Što izgrađuje istinske kršćane?

Bog u Crkvi djeluje tako što se raduje zajedno s nama i u nama, on moli zajedno s nama i u nama, on trpi zajedno s nama i u nama. U euharistiji se čini prisutnom (spomen-čin) njegova muka, smrt i uskrsnuće koji nas izgrađuju u istinske i duboke kršćane koji će svoje evanđeosko i crkveno usmjerenje živjeti na takav način da će uvijek biti predani Bogu kroz

ljubav i tako proživjeti unutarnje pročišćenje i rasti u svetosti. To je ono što Edith Stein, autorica ove izvrsne i nadahnu-te knjižice, želi naglasiti. Ona nas poziva da prihvaćanjem Djeteta u jaslama i dopuštenjem da nam ono preobrazi život – prihvatimo Božju volju. Nema ničega ljepšega od toga. Otvoriti se Isusu, tom Djetetu i poslušati njegov poziv za naš život: „Slijedi me.“ Taj njegov poziv čuli su i na njega se odazvali prvi Isusovi učenici, ali ne samo oni, nego i svi oni koji su kroz čitavu povijest svete Crkve sudjelovali u navještaju evanđelja i preslavnoga dijela evangelizacije i ovdje – na našim prostorima. Čitajući knjigu *Misterij Božića* ove divne duše Edith Stein poradit ćemo na vlastitom posvećenju i ljubavi prema Bogu te na taj način otvoriti put spasenja u vlastitom životu.

Molitveno-glazbene adventske večeri u Batrini

Iako mlada po stažu, Udruga „Sveti Antun“ u Batrini, filijali novokapelačke župe, bilježi brojne aktivnosti. Za ovogodišnje došašće članovi udruge su zajedno sa župnikom Đurom Cvitićem iskoristili lijepi prostor središta Batrine ispred crkve sv. Antuna Padovanskog gdje su svake subotnje večeri organizirali zajednički program molitve, pjesme i paljenja svijeća na adventskom vijencu. U skladu s batrinskom tradicijom, vjernici su donosili starinske kolače, kakve su pekle njihove bake te tople napitke i nakon molitvenog dijela programa nastavili druženje. Kako kaže župnik Cvitić, nakon brojnih zajedničkih dobrovoljnih akcija, ovaj molitveni i glazbeni program doprinos je adventskom hodu župe i pripravi vjernika za Božić. (Vi. M.)

Zajedništvo • GLASILO POŽEŠKE BISKUPIJE

OSNIVAČ I IZDAVAČ: Biskupski ordinarijat Požega • GLAVNI UREDNIK: Ivica Žuljević • UREDNIČKI KOLEGIJ: Ivica Žuljević, Ljiljana Marić, Pavle Primorac, Višnja Mikić • LEKTOR: Marina Čubrić • GRAFIČKA PRIPREMA: Tomislav Koščak
TISAK: Grafika Markulin, Lukavec • ISSN: 1846-4047 • ADRESA UREDNIŠTVA: Trg Svetog Trojstva 18, 34000 Požega • Tel. 034-290-300; fax. 034-274-295 • e-mail: pbzajednistvo@gmail.com

Više od četrdeset godina desna ruka župniku

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

Stjepan Turina, 64-godišnji pastoralni vijećnik iz požeške župe sv. Terezije Avilske, jedan je od najstarijih pastoralnih vijećnika u našoj biskupiji i jedan među onima koji ima najdulji staž crkvenog odbornika.

Rođen u Alagincima kraj Požege od najranijeg djetinjstva bio je privržen crkvi, prvo kao ministrant, a nakon dolaska iz vojske 1969. godine postaje crkveni odbornik. – Tih godina je bilo najteže, ali mogu reći da nisam imao nekih problema. U početku su me vlasti malo više držale pod prismotrom, ali kada su vidjeli

da se ne bavim politikom već da me samo zanima vjera, pustili su me na miru. Kako sam tada imao obrt i jedan od rijetkih koji je imao automobil, uvijek sam bio na raspolaganju župniku da ga odvezem gdje treba ili da mu nešto drugo pomognem. Posebno sam uvijek pri ruci bio pokojnom župniku preč. Josipu Dumiću. Za devetnice sam dovezio misionare iz Zagreba ili Đakova – kaže gosp. Turina. Danas je teško bolestan nakon dva moždana udara, ali ne preskače ni jednu nedjeljnu svetu misu. I u bolesti kao i u zdravlju uvijek je sebe predavao Božjoj volji pa ni sada ne očajava nego strpljivo podnosi teškoće posebno se utječući sv. Leopoldu Mandiću, svome omiljenom svecu. Uzor mu je, kaže, uvijek bio sadašnji stražemanački župnik Josip Devčić koji je živio u istoj župi kao i on. – Ja sam išao u osnovnu školu kada je on bio gimnazijalac. Zajedno smo čuvali svako svoje krave. Kod njege se odmah vidjela privrženost Crkvi, a još više me kod njega oduševljavalo to što je nosio hrvatski grb.

On je za mene bio pojam hrabrosti jer mi je bilo nezamislivo da jedan mladi čovjek u socijalističkom društvu nosi na jakni hrvatski grb – kaže Stjepan. U posebnom mu je sjećanju sadašnji zadarski nadbiskup Želimir Puljić s kojim je išao zajedno u osnovnu školu od petog razreda, a koji je posebno zračio duhovnošću. Stjepan je posebno bio angažiran u pripremanju njegove mlade mise.

U crkvi je uvijek dobro slušao sve obavijesti jer kako je radio na požeškoj tržnici, često su gospođe upravo njega pitale za sve nejasnoće vezane za raspored svetih misa i ostalih slavlja. I danas sa štapom u ruci rado će sve saslušati i po potrebi utješiti svakoga.

OSAMDESETOGODIŠNJA ANKICA MRŠIĆ SVAKODNEVNO MOLI ZA SVEĆENIKE I DRAGE JOJ LJUDE

»Svoje brige i probleme predajte Bogu u ruke«

svijeće i u suzama molila. A onda, Isus je učinio čudo, obrisao mi je suze, u mom se srcu odjednom radost rodila. Upalila sam radio i čula kako pjevaju božićne pjesme pa sam i ja zapjevala i tako dočekala ponoć. I sada, kad sam stara i bolesna, rado zapjevam i nasmijem se pa se neki ljudi tome i čude – kazala je veselo baka Ankica.

Nakon smrti supruga Luke Ankica živi sama jer nisu imali djece. Dok je bila zdrava, redovito je išla u crkvu i posjećivala prijatelje, a sada veći dio dana provede u svojoj kuhinji koja joj je ujedno i spavaća soba. Na zidu slike svetaca i krunice, na ormaru fotografije Gospe od Suza, pape Ivana Pavla II., Benedikta XVI., požeškog biskupa Antuna Škvorčevića, pleterničkog župnika Antuna Čorkovića i svih kapelana koji su bili u župi posljednjih godina najbolje svjedoče o tome što ispunjava život bake Ankice.

– Iako živim sama, nisam osamljena jer osjećam da je uz mene Isus. U molitvi za sve njih i mnoge druge drage mi ljude svakog dana provedem po nekoliko sati. Televizor nemam otkako mi je muž umro jer bi mi on samo odvlačio misli i ne bih mogla moliti sa srcem i dušom. Ali zato svaki dan slušam Katolički radio i Radio Međugorje i s

njima također molim – rekla je baka Ankica. S obzirom na bolest u crkvu ide uglavnom kada misa bude u selu te kada je devetnica Gospi od Suza u Pleternici jer joj pleternički župnik tada organizira prijevoz.

– Uz božićne čestitke mladima bih poručila da se svakodnevno mole i sve svoje brige i probleme predaju Bogu u ruke. Nije dobro oslanjati se samo na svoje snage – zaključila je mudro baka Ankica Mršić.

